

Aleš Uhlíř

Próza z let 1991-1995

Večírky u hraběnky a jiné prózy

Pád nebes

Le monte glacial

Dotek světla

Le porta de Dion

Brána z Dionu

Kletba

Imaginationes con photographias

Tracias perdite

ÚVOD

Soubor, který se čtenáři dostává do rukou, nevznikl jako reedice starších textů, ale jako vědomě komponovaný návrat v čase. Místo nového přepisu jsem zvolil cestu skenování původních stran publikací z let 1991–1995. Ne z technické nutnosti, nýbrž z přesvědčení. Písmo, sazba, drobné nedokonalosti papíru i tisku, stopy stárí a tehdejší grafické poetiky nesou paměť své doby. Jsou svědectvím kontextu, v němž texty vznikaly a poprvé vstupovaly k čtenářům. Přepis by zachoval slova, nikoli jejich čas. Většina zde zařazených próz vyšla původně časopisecky v dnes již neexistujících periodikách nebo ve sbornících, část také knižně v zahraničí. Skeny však pocházejí především z mých tehdejších autorských publikací, které tyto texty soustředily do ucelenějších celků. Tato publikace tak není pouhou antologií, ale spíše archivem určitého literárního období, zachyceným v jeho původní hmotné podobě. Některé texty doprovázejí fotografie, které jsem v téže době pořídil. Nejsou ilustrací v běžném slova smyslu; jsou paralelním vyprávěním, vizuální stopou stejného času a stejného vnitřního rozpoložení. V první polovině devadesátých let jsem uspořádal tři samostatné fotografické výstavy a právě z tohoto období pochází obrazový materiál, který zde vstupuje do dialogu s prózou. Slovo a obraz se tak setkávají nikoli dodatečně, ale znovu — tak, jak k sobě kdysi patřily. Celek je zároveň vzpomínkou na dobu těsně před nástupem digitální samozřejmosti, na období, kdy text ještě vznikl pomaleji, byl více spjat s fyzickým médiem a jeho cesta ke čtenáři měla konkrétní, hmatatelnou podobu. Nostalgie, která z těchto stránek vyzařuje, není sentimentem, ale prostorem paměti. Pokud se čtenář při listování tímto souborem na chvíli zastaví v čase, pak účel této podoby vydání byl naplněn.

FOTOGRAFIE Aleš Uhlíř

Texty a fotografie © 2026 JUDr. Aleš Uhlíř

Žádná část tohoto textu (obsahu) nesmí být reprodukována, uložena v rešeršním systému nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředky, elektronicky, mechanicky, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak, bez předchozího písemného souhlasu autora. Kopírování a šíření obsahu bez písemného souhlasu autora je zakázáno. Obsah tohoto textu i webu FOTOGRAFIE je chráněn autorským právem. Jakékoliv přebírání obsahu bez uvedení zdroje a souhlasu je protiprávní.

VEČÍRKY
U
HRABĚNKY

A JINÉ PRÓZY

ALEŠ UHLÍŘ • VEČÍRKY U HRABĚNKY

OSTRAVA • FRÝDEK-MÍSTEK

1991

Sochy	1
Rytířský řád	2
Zábava	3
Škleb	4
Pád nebes	5
Tajemství exilu	6
Nemožnost útěku	7
Válečný pokřik	8
Večírky u hraběnky	9
Na staré direkci	13
První sníh	15
Poslední oběť	17
Rez	19
Říše nepravděpodobnosti	20
Lovec hadů	21
Národní hrdina	22
Vítězství	23
Tvůrce	24
Stěhování do teplých krajin	25
Partyzánská válka	26
Trosky	27
Vzdor	28
Ledová hora	29
Velvyslanec na Litvě	31
Odmitnutí	32

...na zemi není nic nemožného...
Žijeme ve světě velkého tajemství,
netušených a zcela ohromujících věcí...

Arthur Machen, 1899

SOCHY

Odvěků nám patří rozsáhlá území, oddělená od ostatních zemských končin přirozenou hranicí, již je hradba hor táhnoucí se od věčně zamrzlých severních moří až k palmovým hájům. Dnes již tohoto dědictví předků vcelku neužíváme, zvláště bohatou a úrodnou zemi na východě necháváme ladem a sami dobrovolně živoříme v té nejneúrodnější části, tísňice se ochotně v bažinách obklopeni nespočetnými mračny dotěrných komárů.

Daleko na obzoru vidíme horský hřbet a na něm obří sochy v pravidelných rozestupech po celé délce hřebenu. Podle staré legendy sochy vytesali a vztyčili naši předkové, aby pohled těchto obrů, k nám obrácených zády a zahleděných do dalekých prostor za horami, odradil každého útočníka.

S naší dnešní bázlivostí tehdy nikdo nepočítal, dnes jen ti nejmělejší, dostanou-li se v opilosti do bojové nálady, opovází přiblížit se k sochám, čím víc se ale člověk přibližuje, tím rychleji střízliví až přestane věřit, že jde o výtvo-ry lidských rukou a zmocňuje se jej děs z narůstajícího přesvědčení, že musí jít o díla démonů, dřímající netvory, schopné kdykoli oživnout a rozběsnit se.

Jak mocnou silou oplývali naši předchůdci, když dokázali klidně snést upřený pohled kamenných očí, zatímco my se lekáme již při pouhé představě pohledu na velikou kamennou zadnici.

RYTÍŘSKÝ ŘÁD

Není tomu dávno, co se mezi prostými lidmi žijícími v řídce roztroušených osadách našich severních pohraničních hor rozšířila pověst, podle které ten, kdo za úplňku cestuje bývalou královskou silnicí podél staré zemské hranice k vysokým horám na západě, může potkat podivuhodné, ničím nevysvětlitelné úkazy. Záhy se podivné pověsti staly předmětem pozornosti vědců, kteří k nám přijížděli z ciziny. Staré zájezdní hostince opět ožily, znalci vedli rozpravy s našimi odborníky, popíjeli vína z našich vinic a čekali na noc ozářenou plným kotoučem měsíce. Jiní vsadili na pozorování chodců na ulicích a naslouchání různým hovorům o tajemných úkazech, neboť noci, stejně jako dny, jsou věčně pošmourné a deštivé a skutečně bezmračné hvězdné nebe je velikou vzácností. Ale i skrze děsivou temnotu zjevila se náhle minulost až do časů, kdy i ve zdech našich hradů se rozléhal zpěv Walthera von der Vogelweide.

Nyní je po všem. Právě bylo vyhlášeno, že všechny tyto záhadné jevy jsou dílem rytířského řádu, jeho členové se před dávnými lety ukryli do hradních zřícenin, na náš úkor blahobytně žili v přepychových podzemních komnatách a neustálými útoky mařili naše snažení. Jejich pomahači z řad obyvatelstva již byli odhaleni. Cizinci rychle opouštějí zemi. Nejsou a nebyli Walther von der Vogelweide, království, královská silnice, není nic než řád a jeho zločinné úklady. Boj byl vyhlášen. Soud bude spravedlivý, ale nelítostný. A hned zítra se budeme všichni zase tvářit, jako by žádný řád nikdy nebyl.

ZÁBAVA

Pohled z okna zaplašil zbytky zlých snů. Nad lesem komínů, těžních věží a všelijakých divně pokroucených konstrukcí právě prolétá hejno tažných ptáků. Takhle zde vždy začíná zima. Ptáci opouštějí svá hnízdiště v kalových jezírcích městské elektrárny a vrátí se až na jaře, aby znovu hnízdili na stejném místě.

I letos uzavírali diváci na škvárových březích sázky, jak dlouho tito cizokrajní ptáci v černém, mazlavém a neprodyšném kalu vydrží. Po zimní nudě mají konečně novou kratochvíli, na březích se to zvědavci jen hemží, mnozí přestávají bydlet ve svých městských příbytcích a u vody si stavějí stany v naději, že zrovna jim se poštěstí nějaké to vysílené zvíře ulovit nebo alespoň uhynulé nalézt, a tak si zaopatřit pestřejší večeři. Za nadšeného povzbuzování obecnstvem plíží se po prknech, která opatrně sunou v mastné břečce k hnízdům. Ale i ten nejzuboženější pták se zmůže na zuřivou obranu, je-li jeho hnízdo ohroženo. Útočník bývá zle poklován a jak se zoufale pokouší rozzlobené ptáky zastrašit máváním prkny, jež mu sloužily jako opora, ztratí rovnováhu a upadne, sice se ještě kousek ke břehu odplazí, těch několik trhavých pohybů ho připraví o veškerou sílu a troufalec, vyráží je příšerný řev, mizí v černé kaši za křepčení diváků, kteří nad koncem nemotory, jemuž prve věřili a jenž je podle zklamal, vyjadřují své uspokojení.

Každý rok se nádherní opeřenci vracejí a každý rok také nepoučitelní našinci, nemajíce nic jiného na práci, zevlují kolem páchnoucích břehů kaliště.

ŠKLEB

Vzdor tomu, že mladí lidé tohoto podivuhodného kmene jsou svým způsobem krásní, nelze již déle mlčením obcházet dříve utajovanou skutečnost, již je až zarážející ohyzdnost nikoli jen osob vysloveně starých, ale i takřka všech třicátníků. Stačí projít se kolem jurt před polednem, mladí se ještě nevrátili z nočního lovu a staří, unavení nočním hodováním a klábosením, teprve vstávají. Z děr v kožených stěnách vykukují ovarovité, nepřátelské obličeje, a když slunce stojí na obloze nejvýše, mezi jurtami se pomalu vrávoravě pohybují těla, nápadně připomínající homole cukru. Stále si stěžují na nedostatek jídla, pořád mají hlad, a přitom jsou všichni neforemně tlustí, zatímco jejich zanedbané a podvyživené děti z hladu pojídají velbloudí výkaly.

Všichni z tábořiště, jakmile odrostou, zaujmou určitý životní postoj, jejich tváře se určitým způsobem utvářejí, jedna jako druhá, všechny si podobné.

Teprve po smrti, pohledem do tváře mrtvol, zjistíme skutečnou původní podobu tohoto nového druhu, který dnes získává na všech frontách převahu a brzo hrozí zaplavit svět svou opičí hubou.

Jelikož neoplývají ničím výjimečným a všechen čas zasvěť různému shánění, je jedinou u nich uznávanou zásluhou stáří a jediným životním postojem škleb.

PÁD NEBES

Podle staré báje nastane konec světa, až se zřítí nebese. Dnes se tomu shovívavě usmíváme, neboť je prokázáno, že předpoklad, jenž bezvýhradně spojoval s pouhým pádem nebes zánik světa, byl nesprávný. V našem chrámu, kde se denně shromažďujeme k modlitbám, vidíme, jak usilovně kroutíme krky a zakláníme hlavy, díru ve stropě. To spadla chrámová klenba s freskami slunce a hvězd. Hlavy si můžeme ukroutit, ale skrz průlom v klenbě skutečně hvězdy nevidíme. Proto vládne mezi námi přesvědčení, že náš svět přežil i pád nebes a toto naše hrdinství nás naplňuje pýchou.

TAJEMSTVÍ EXILU

Ještě v mládí jsem překročil hranice a stal se, tehdy přesvědčen o dočasnosti tohoto stavu, exulantem. Dodnes mám v živé paměti, jak jsem vesele míjel betonové pevnosti a zlehka přeskakoval několikeré obranné zákopy, zatímco strážníci hraničářů mne zdravily salvami mířenými vysoko nad mou hlavu. Než jsem nadobro opustil naše výsostné území, vystoupil z betonové skály sám velitel pevnosti a na rozloučenou mi kynul rukou navlečenou po loket do široké kožené rukavice.

Můj úkol byl stejný, jako u mnoha jiných, kteří opustili vlast. Po letech se vrátit zpět jako skutečný cizinec. Jen cizinci z pralesů v povodí tropických řek mají u nás naději získat nějaké jen trochu významnější postavení a pokračovat v tisícileté tradici. Nikdo jiný. Alespoň tak zní pověst. Pravda je také, že od nepamětných dob lidé odcházejí. Jaképak že je v tom tajemství? Snad jen to, že nikdo z exulantů se ještě nevrátil.

NEMOŽNOST ÚTĚKU

Proces neustálého zužování světa je nevratný, vzdor všem těm navenek oslnivým efektům jako jsou vesmírné výpravy a jiné divy techniky. Ve srovnání s dnešní ubohou mělkou loužičkou ležel horizont antického člověka na širém volném moři. Od těch dob se vzdálenost, na níž lze dohlédnout, stále zkracuje. Úží se i naše představy. Dnešní tvůrce potřebuje přinejmenším divadelní oponu, aby namaloval dámský kapesník nebo suchý, červy prožraný list a stovky archů k vyličení svých neopakovatelných zážitků z krátké noční vycházky do prázdných ulic spícího města. Jedno větší plátno padne na zobrazení jakýchsi nicotně nepatrných pratvarů hmoty, několika objemnějších svazků třeba k tomu, aby s perverzní rozkoší a s afektem byla lopotně přežvýkána každá banalita. Sochaři tesají z pecek a ti zdatnější z makových zrn. Někteří tvrdí, že namísto obilných zrn používají částice atomu, čímž prý lépe, daleko subtilněji dosahují tvůrčího záměru. Netřeba skulptur na náměstích a v parcích, všichni jsou nohama napevno srostlí se zemí a většího samostatného pohybu tudíž neschopní.

Náš svět tak není jen nejhorší ze všech známých možných světů, jak již někdo moudrý pravil, ale i nejmenší. Každý útěk, ba i krok stranou učiněný bezděky či letmé pomyšlení na zběhnutí jsou osudovým vstupem do světa zpravidla ještě horšího a menšího.

VÁLEČNÝ POKŘIK

Dřívější náčelníci, stále se podivující, tu zimním mrazům, vzápětí jarním deštům a pak bezmocně v úžasu, neschopní činu, stojící před žárem léta, nepochybně pocházeli z jakési pohádkové země někde u rovníku, kde přírodní živly v dokonalé souhře ochotně plnily ta nejrozmařilejší lidská přání.

Ti dnešní náčelníci snad přišli ze středoasijských pouští, možná jsou přímými potomky Attily či Džingischána a jejich neumdlévající hlučné povykování, jímž nás pobízejí k novému stěhování, je výzvou k polnímu tažení, jež by naši hordu, poněkud dlouho setrvávající v nečinnosti na jediném místě, dovedlo až na pobřeží oceánu a splnilo sny jejich dědů. Už nyní někteří z nás, obzvláště v noci, nemohou-li z obav usnout, slyší kolem svých domů dusot tisíců kopyt doprovázený divokým, pustým smíchem.

VEČÍRKY U HRABĚNKY

Výjev, jenž se každé ráno opakuje na předním nádvoří zámku naší paní hraběnky, je stále stejný a ponurá rána podobně jako všechny ty navzájem splývající dny, měsíce a roky se odlišují jen v nepostřehnutelných maličkostech. Každého nového jitra třesknou okenice a shora na zbytky dláždění a do hlubokých kaluží padají odpadky vyhazované zámeckým služebnictvem. Z postranních hospodářských budov vybíhá drůbež a lačně se vrhá na včerejší lahůdky, spokojeně kvokající ptáci rozhrabávají pařáty pomačkaný promaštěný papír a střepy nádob, vyzobávajíce ostatky z pečení, kusy sladkostí nasáklé vylitou omáčkou a jiné dobroty. Tu se otevírají zámecká vrata a do hejna vjíždí tryskem kočár tažený dvěma notně sešlými koňmi. Vyzáblá zvířata by se sama stěží pohla, kdyby je kočí, vyrážející hroživé skřeky, nemlátil dlouhou tyčí po hřebetech a nejcitlivějších místech na bocích. Kočár se prožene krátkou rovinou před zámek a jedinou možnou cestou sjíždí dolů ze zámeckého vršku prudkým svahem, hloupá drůbež nerušená nářkem raněných druhů mlátících sebou bezmocně v posledním tažení opět hoduje pod zámeckými okny.

Kočí musí vůz brzdit, jinak by kočár na křivolaké strmé cestě neudržel, obě zvířata jsou strhávána a tlačena dolů, vzpínají se a pomáhají tak brzdit svými těly, zatímco kočí nepřestává nešťastná zvířata mlátit po vyzáblém těle, každým úderem naráží tyč na vystouplé kosti a když se od těch strašných ran, vedených zkušenou rukou, naštípne, kočí tyč obratně otočí nad hlavou, oběma rukama uchopí konec na delší neporušené části a mocnou ranou nalomenou tyč přerazí, ostrý konec pak vráží, vydáváje radostné výkřiky, do zpocených těl jako kopí. Z malých domků, sotva vyšších než lidská postava, primitivně zbudovaných z větších kamenů, drnů a pokrytých různobarevnými kusy plechu vybíhají špinavá děcka, běží podél vozu a vesele pokřikují. Kočí se přestává věnovat koním, zpod sedadla vytahuje dlouhý bič a švihá jím po drzých uličnících, střídavým bržděním protilehlých kol se snaží některé z nejopovážlivějších přejet nebo alespoň v úzké uličce natlačením na zeď rozdrtit, to je ale již svah u konce, vůz zpomaluje, koně se přestávají vzpínat a po několika krocích na rovině se bezmocně svalí na zem.

Několik mátožných postav, dosud bezcílně bloumajících malou návší, po jejímž nepravidelném obvodu jsou příbytky podobné těm v zámecké uličce, zamíří ke kočáru. Děti, které se ještě opovažují dovádět, jsou zahrnány kopanci, vzdorující nezbedové dostávají výprask, po němž se jen s hekáním odplazí do úkrytu, což přihlížejícím činí obzvlášť velké potěšení. Až na malý prostor kolem kočáru není na návsi na chvíli kousek volného místa. Slunce stojí vysoko nad stepí, počínající hned za návší, nikde ani náznak slabého vánku, nehybný

smrad, směsice pachů nemyté špíny a starých polorozpadlých hader sílí v rozpalujícím se žáru. V shromáždění začíná šumět. Pozorovatelé, kteří v hroznech pokrývají střechy dvou patrových budov, křičí a mávají rukama. Na holé vyprahlé stepi se objevuje bod, po chvíli lze rozpoznat kočár, mířící k zámeckému vršku. Cizí vůz, lehký cestovní kočár tažený párem černých koní bezpečně projíždí rozestupujícím se davem přímo k zámeckému kočáru. Cizí livrejovaný kočí hbitě seskakuje, aby pomohl jedinému cestujícímu, který sedí uvnitř pohodlného vozu obložen zavazadly, velké, provazy převázané balíky jsou také na střeše a v koši na zádi vozu. Avšak svému cestujícímu již posloužit nemůže, od vozu je odtržen a mizí v běsnícím davu, nejbližší stojící šplhají na kočár, shazují zavazadla, rozřezávají balíky dlouhými noži a vytrhávají čalounění a jiné součásti vozu. Zapřažení koně padají s proříznutými hrdly, ještě se zachvívají a už se vykrojují kusy masa. Netrvá nikdy dlouho a na návsi zůstávají jen útržky papíru, látek, polámaná kostra kočáru s koly, na jejichž odpojení důvtip nestačil a kaluž krve vsakující do udusané hlíny. Zámecký kočí vybízí posunkem příchozího, který stojí bezradně uprostřed té spouště nahý, aby nastoupil.

Je pozdní odpoledne, sílíci poryvy větru přinášejí mračna prachu, několik výrostků odtahuje pozůstatky kočáru, stopy podivné loupeže mizí. Zámecký kočár objíždí prázdnou návěs a zatáčí k zámku. Koně táhnou s námahou, často odpočívají. Jakmile se vynoří ze tmy obrysy budovy a drkotající vůz se přehoupne na svahu přes poslední výmol, pustí se kočí, jenž dosud dobrácky podřimoval, opět holí do zvířat, kočár prolétne branou, vrata se zavírají, je noc. V podzámčí mihotají světla loučí, chátka se raduje z nové kořisti. Také v zámku se chystá slavnostní večírek na uvítanou, jen plameny tisíců rozžatých svící nejsou zvenčí za těžkými zavřenými okenicemi vidět.

Náhodný poutník, který by zavítal na zdejší panství a nepozorován shlédl z úkrytu toto divadlo, šťastně se vrátil zpět a podal o tom zprávu, nejspíše by soudil, že hraběnka, její družina a lid se stali oběťmi zločinu, panství ovládla cizí kočovná lůza, obyvatelé byli pobiti a vše do základů vypleněno. Hluboce by se mýlil, neboť zde sídlí výhradně původní obyvatelstvo. Jen okolní prostředí se změnilo. Kvetoucí vesnice obklopující kdysi zámecký vršek byly vypáleny, ovocné sady a úrodná pole zpustošeny, ponechány ladem a proměněny ve step. Kdo neměl to štěstí a nebyl po zabavení celého jmění vyhnán nebo sám s holýma rukama neutekl, byl zabit. Zbyla jen malá osada nejvěrnějších v podzámčí. Je zásluhou paní hraběnky, že s pomocí domýšlivé zámecké družiny se stále daří předvádět toto zdejší špinavé hnízdo jako něco významného, takže vydatný přítok pomoci z ciziny dosud nevyschl. Už dávno se zde přestalo orat, sít i sklízet, vsadit strom, jenž dá plody za deset, dvacet let, toť pokládáno za pošetilost. I zámek, kdysi tak honosný a výstavný se podřídil nepořádku, svinčik na každém kroku patří k místnímu koloritu,

večírky u hraběnky

obecně je nepořádek pokládán za největší zdroj tvořivé síly, pramen, který se nejenže nemůže nikdy vyčerpat, ale naopak nečinností bude ještě sílit. Lidské znamená zde totéž co nemocné, rozbité a vadné. Vše, co se tu s nějakým vážným záměrem podniká, je žalostně k smíchu, výsledkem jsou podle nejnovějších cizích vzorů, jen pro zdání dětsky vyhotovené napodobeniny. A zámečtí páni mají stále o čem přemýšlet. Celé noci vedou na zámku nekonečné debaty, aniž vůbec vědí, oč se přou. Každý se za sebe stydí a všemožně se snaží, aby se ukazoval jiným, než kým doopravdy je. Za nadšeného potlesku podzámčí vítězí největší šarlatáni, lidé bez vůle a víry.

Udržet poddané na uzdě, dá-li se jim pořádně najíst a vydovádět, není těžké. Jednou za dlouhý čas se ale lid přece jen urve z řetězu, zničí, co mu přijde pod ruku, obstoupí zámek a požaduje krvavou odplatu. Pro tento účel je v podzemí zámku v hlubokých katakombách vždy připravena nová zámecká družina. Zatím se jí zámečtí vysmívali, přesto ale obyvatele vlhkých sklepů trpělivě snášeli a velkoryse jim dovolovali, aby si i oni brali z bohatých zámeckých zásob. Je to dávná nepsaná tajná dohoda, s rebeliemi dlužno vždy počítat a pak na zámek nastoupí lidé z podzemí a na jejich uprázděná místa odejdou někdejší zámečtí páni. Několik nejméně významných družiníků je pro okamžité uklidnění obětováno, jsou vyhozeni ze zámku okny a na místě rozsápáni. Je výhodné mít připravenou záložní družinu, nejprve poslouží jako původci zla a všech béd, podruhé jako spasitelé. Odtud paní hraběnka vážně nebezpečí nehrozí.

Skutečnými nepřáteli jsou jen ti odpůrci, kteří vytrvale odmítají pozvánku na zámecký večírek a pohrdají i krotkou vypasenou sklepní opozicí. Sídlí na nepřístupném skalisku asi míli od zámku. Jsou to poslední zbytky Pustého hradu, kde žijí ti, kteří odmítli žít ve světě paní hraběnky a nebýt tohoto posledního útulku, odmítli by v novém světě žít vůbec. Hraběnka by s hrstkou protivníků dávno skoncovala, zlenivělí lidé se ale k daleké výpravě přemluvit nedají a pro zhýčkané, přepychu a marnivosti uvyklé zámecké hosty je boj nepředstavitelný, ač ve špíně a v šaškovské poníženosti, mají střechu nad hlavou a jistou existenci, což se nedá říci o těch smutných hrdinech přebývajících v rozpadlých zdech Pustého hradu a dovolávajících se pošetile jakési cti. Nicméně strach, zachvacující zámek jen při pomýšlení na tohoto protivníka je příšerný. Jen kvůli němu jsou všechny okenice stále uzavřeny a zatuchlý pach zpráchnivělého dřeva a snětí nadzemních pater se smrdutou hnilobou vystupující z mokvajících sklepů moří zámek. Co kdyby sem dolehlo to zvláštní volání? Našincem přímo zasloumá, projede kostmi, svaly ztuhnou a rázem je cítit proudění vlastní krve. Jeden by se hnedle dopustil nerozvážnosti a šel by za tím hlasem, cítí v něm cosi blízkého, něco co nedokáže vysvětlit, co ho nutká dát zámku vale, odejít z jistoty do nejistoty a

večírky u hraběnky

postarat se o sebe sám. Je to volání zřeknutých se předků, když je náhodou při vyhazování svinstva na zámku uslyší, rychle zavírají okenice, zacpávají si uši a v domě bijí zvony na poplach a na znamení, že všichni hosté jsou opět paní hraběnkou zváni k prostřenému stolu.

NA STARÉ DIREKCI

Všechny současné velké firmy, honosící se závratnými majetky, začínaly, pravdaže dávno, od nuly, z ničeho, prostým podomním sběrem starého papíru a hader. Naše cesta je opačná. My už velkou firmou byli, do počátku jsme zdarma dostali slušný kapitál a teprve po letech těžké práce končíme sběrem papíru a hader. Nic jiného nám, máme-li být upřímní, nezbývá. Kola setrvačníků se neotáčejí, kožené hnací řemenice se rozpadly, neúprosná rez zachvátila stroje a drzý plevel zamořil celé území naší světoznámé firmy. Koleje na shnilých pražcích křičí útrobou rozvalených budov a nezastřešených hal, zarůstající lesem, podivnou směsicí dřevin, jejichž semena sem odevšad zavál vítr. Při povrchním, letmém pohledu by se snad mohlo zdát, že původní smysl zde zanikl, že chaos nastoupil na místo řádu, my však víme, že takové poráženecké úvahy jsou předčasné, dokud zde bude naše stará direkce, chaos, ač zdánlivě všepohlcující, nezíská převahu a nepřekloní na svou stranu miskou vah.

Život na staré direkci, někdejším hlavním velitelství a mozku průmyslového kolosu, v černé pětipodlažní budově ve tvaru podkovy se nezměnil, a toto je osazenstvem direkce pokládáno za nesmírný úspěch, skrývající v sobě naději na obnovení zašlé slávy. I dnes se ve sněmovní síni nejvyššího direktora, v zasedacích síních nižších direktorů, jejich náměstků a v skromných pracovnách vedoucích odborů spřádají plány na příští světovládu. Co na tom, že nezbytné prostředky opatřují tisíce úředníků a úředníčků direkce sběrem starého papíru a hader. Jen ať se posměváčkové pošklebují, my jsme si svou hrdost a víru v zmrtvýchvstání firmy zachovali. Raději než chodit žebrotou a poníženi v roli podomního obchodníčka se doprošovat u každých dveří, prohrabujeme popelnice a odpadky na smetištích, odkud naše poklady svážíme na ručních vozících. Bylo by nepochopitelné, kdyby za okolností, ve kterých se z donucení přechodně nacházíme, nebyla malomyslnost a pocity marnivosti, podporované zdánlivou bezvýchodností našeho postavení, v němž není vidět sebemenší naději na alespoň nepatrné zlepšení.

Sběrači na staré direkci podléhají střídavě dvěma mužům, mistrům improvizace a marnivosti, milovníkům pestrých vest a zlatých prstenů s velkými kameny. Jejich jména jsou Ruch a Kvas. Za osobního dohledu Rucha, zaplavování řekou instrukcí a rad, objíždějí sběrači svá místa a nadávají-li na poměry, pak jen tiše mezi sebou. Ruch je přísný a neoblomný. Jí pouze vstojí a při hovorech s předáky sběračů čte různé písemnosti, ponejvíce příkazy shora, dává tak najevo svou zaneprázdněnost za rytmického poklepávání kostnatými prsty na desku stolu. Divoce běhá chodbami direkce, nečekaje na pomalý výtah vybíhá temným schodištěm na střechnu, odkud pokřikem pohání sběrače k větším výkonům. Nic však nemůže za-

bránit tomu, aby - aniž kdokoli z vedení direkce je to schopen předvídat - se poslušní a ustrašení sběrači nevzbouřili. Několik týdnů před vzpourou reptají na svůj úděl, poukazují na nesmyslnost sbírat odpad pro direkci. Ruch, který s lidmi kromě úsečných povelů a raportů kloudně nepromluví, pozoruje určité uvolnění kázně, pokles pracovních výkonů a po svém způsobu znásobí počet povelů a hrozeb. To už je vzpoura za dveřmi. Sběrači přestávají sbírat, zaplňují úřadovny a chodby v suterénu direkce, včetně posvátné Ruchovy kanceláře a odmítají poslušnost. Ruch se přidává na stranu vzbouřenců, jsa náhle také uražen vším tím živořením a posluhovááním neschopné direkci, která se drží nad vodou jen díky jejich společné práci. Ode dneška s nimi bude muset vedení direkce jednat slušně!

Kvas, druhdy tak rozšafný a přístupný lidským steskům sběračů, není k zastižení. Opustil svou rezidenci, kde tak rád vysedával a vedl přátelské hovory s utýranými sběrači. Sběrači vedení Ruchem předkládají direkci své požadavky. Kvas jako styčný důstojník mezi vzbouřenci a direktorem myšlenku samosprávy sběračů podporuje, jen je třeba vyčkat na vhodnější dobu, vedení se topí v závažnějších problémech. Nejde přece jen o sběrače, ale o bytí a nebytí celé direkce, jednoznačné závěry a ultimata nebudí důvěru, vše je nutno vidět v širších souvislostech. Kvas stále častěji pobývá ve vyšších patrech, je nepostradatelný i pro nejvyššího direktora. Ruch pozbývá své odvahy, bezradní sběrači propadají v zoufalství, zda se vůbec budou smět vrátit ke svému milovanému sběračství, neboť náhle zjišťují, že nic jiného pořádně nedovedou a tak se počínají navzájem obviňovat, kdo měl lehčí vozík nebo výnosnější smetiště. Tu z proslulých výšin direkce sestupuje starý přítel Kvas, aby oznámil dobrou zprávu. Sběrači se s nadšením, provolávající slávu vysvoboditeli, rozbíhají k opuštěným popelniciím a odpadkovým jámám. Sklícený Ruch usedá v obavách do své prázdné kanceláře. Na direkci propuká tanec. Zasedají tribunály. Bedlivě se probírají zápisy ze starých porad, kdo, co, jak a komu kdy řekl nebo se jen náznakem neslušně vyjádřil o smyslu sbírání odpadků. Hledá se utajený význam slov, jinotaje, dříve nevinné věci jsou rázem viděny jinak a nabývají na osudovosti. Práce a její smysl jsou zabezpečeny. Žoviální Kvas si spokojeně mne baculaté ručky, bledý Ruch opět nervózně, dívaje se stále na hodinky, pobíhá chodbami a z oken vykřikuje strohé povely a sběrači do úmoru tahají vrchovaté vozíky. A do nedozírných dálek oceánu marnosti opět jako maják září v nocích světla staré direkce.

PRVNÍ SNÍH

V údolí vládlo ticho. Kmeny stromů tmavly na narudlém pozadí a rozložitě koruny se slévaly s nebem do neprostupného oblaku, který se nad hasnoucí krajinou rozprostíral jako chobotnice s chapadly dotýkajícími se večerních červánků. Oba protilehlé svahy, mezi nimiž protékala říčka, zaplavovaly stíny. V domcích se rozsvěcovala světla a poslední chodci rychle přecházeli po úzkých lávkách přes kamenné koryto. Děti, čachtající se v potoce u hrází a mlýnků, se na volání matek neochotně loudaly domů. Nad západním svahem viselo slunce, které již nedokázalo oslepit a ještě dlouho poté, co zmizelo za hradbou lesa, zalévalo krajinu chladným světlem.

J., pohodlně usazen v křesle potaženém vybledlým a notně ošoupaným sametem, seděl na verandě svého domu a sledoval, nevěda po kolikáté, tu proměnu nudného údolí klidu v něco, co stojí mimo tento fádní život. Krajina mu připomínala výjev ze starého obrazu, který visel u nich doma v jídelně a který byl stejně jako spousta jiných krásných věcí, s nimiž bylo spojeno jeho dětství, nenávratně ztracen. Ulehl teprve po půlnoci, spánek však nepřicházel, neklidně sebou převaloval a když se začalo rozednívat, vstal a cítil se unavenější než před ulehnutím. Seděl na okraji lůžka, se špičkami bosých nohou na studené podlaze. Pak seběhl, stále v noční košili, z podkrovní ložnice do přízemí a nakoukl do sklepa, odkud ho ovanul ledový chlad. Celý dům byl promrzlý. Oknem verandy pohlédl ven, holé větve se pod tíhou námrazy ohýbaly až k zemi, nízké keře tonuly v závějích.

Naštěstí žena s oběma dětmi odjela včera ráno a J. je měl dnes následovat, proto navečer nerozdělal v kotli oheň. Udělá nejlépe, když se co nejdříve vydá na cestu. Prošel domem, sáhl na okenní kliky, přes křesla a postele přehodil bílá prostěradla, zamkl dům a dal se silnicí nahoru, proti potoku.

Nikdy nechodil vesnicí rád. Míjel zpustošená stavení, zahrady se starými neošetřovanými stromy a kopy hnoje, vyvážené přímo před domy k silnici. Přecházel z jedné strany na druhou, aby se vyhnul dírák, jimiž byla silnice poseta, některé jámy byly nebezpečně hluboké, jak je každý rok vymíláním zvětšovala voda tekoucí cestou při jarním tání a prudkých letních bouřích. Za vesnicí vedla cesta mezi dvěma hřbitovy. Z jednoho, jehož svatyně byla vypálena a zbořena, zůstal v křovinách jediný náhrobek s obrazem zkřížených rukou, zkřížených uťatých rukou, ostatní náhrobky spolu se hřbitovní zdí rozebrali noví obyvatelé na vlastní stavby. Druhý hřbitov na tom byl lépe, neboť jej i s kostelíčkem koupil člověk z města a nemovitost přestavěl na venkovské výletní sídlo. Hřbitov čistil od křovin, jejichž dřevo používal jako topivo. Bujení vegetace tak zůstávalo v mezích, umožňujících hřbitovem procházet. Velké náhrobky ještě vzdorovaly

první sníh

vstoje, menší byly povaleny, ale i docela mohutné pomníky byly nadzvednuty a vychýleny kořeny jilmů. Mezi hroby se válely plechovky, za vchodem rostla hromada popela. J. opatrně našlapoval na hroby a náhrobní desky. Naposled tu byl v létě, boty si tehdy pořádně umazal kravinci. To jen první bílý sníh milosrdně zakryje to ponižení. Odejít? Stále čekat? Kolik mu vůbec zbývá let?

Branou, kde ze zdí čněly zrezivělé závěsy, vyšel na silnici a vykročil k domovu. Než vstoupil do stavení, stál na cestě a díval se do oken, za nimiž se mihotaly stíny jeho blízkých. Znovu, po kolikáté už, cítil, jak z něj spadla těžká múra.

POSLEDNÍ OBĚŤ

Přestože bylo teprve časně ráno a shora se snášel chlad, vydávala zem ještě teplo včerejšího žhavého dne a ve vzlínajících proudech se mihotaly kontury velké hradní zříceniny, jež se v průzračném vzduchu zdála na dosah. Člověk neznalý místních poměrů by se dal snadno zlákat, sešel by z cesty a zamířil k ruinám nejkratším směrem, přímo přes náhorní planinu, řídké pokrytou malými ostrůvky lesa. A když by nabyl přesvědčení, že je už u cíle, tu by se ocitl na břehu močálu, jenž se rozprostírá všude kolem a nezbylo by mu, než se vrátit zpět na silnici a po ní se vydat k hradu mnoha oklikami. Ne, není možné vyhnout se této prastaré cestě, zbudované prvními obyvateli v dobách, kdy tu nebyl hrad, ani velká osada, jen sotva pár ubohých chýšů těch, kteří si toto pochmurné místo zvolili k trvalému obývání. V zápase s močalem vrstvili na sebe větve, kmeny stromů a kameny, vynášené sem z podhůří. Jako val sestupující na dno močálu byla cesta více výtvozem přírody než lidských rukou. Avšak ti, jejichž předkové se tu první usadili, dávno odešli jinam. Zůstal jenom Zrnečko. Noví osadníci nevěnovali močálu ani ruinám hradu sebemenší pozornost, usadili se v opuštěných domech a živili se prací v blízkém městě, aby si mohli pořídit pro ně důležité předměty a ničím dalším se nezabývali. Jen Zrnečko tajně chodil, aby ho nikdo neviděl, k močálu. Dlouho se dokázal dívat na černou, zlověstnou hladinu a vzpomínal, jak zde kdysi v potůčcích stékajících z okolních lesů chytal s kluky černožluté mloky a na břehu močálu pozoroval nádherný let třpytivých vášek. Tehdy také, na rozdíl od nynějších němých nocí, se od močálu až do osady neslo skřehotání žab.

Dnes Zrnečko k močálu nešel. Opět po několika dnech se vypravil do krámu, aby si nakoupil nejnutnější věci. Už z dálky zahlédl velké shromáždění lidí. Uvažoval, že by snad bylo vhodnější vrátit se a nakoupit raději později v klidu, než se ale stačil rozhodnout, stál před obchodem. Vchod byl zastavěn velkým dřevěným vozem, ke kterému se všichni kolemjdoucí tlačili. I Zrnečko se protlačil k odstavnému vozu. Na kusu šedé plachty leželo na voze podivně zkroucené tělo mrtvého muže. Jeho kůže byla temně hnědá a vlasy nepřírodně načervenalé. Byl úplně nahý, jen kolem krku měl utažen silný provaz. Zrnečko se rychle od tohoto hrůzného výjevu odvrátil a vyprostil se ze sevření davu, který se nezvyklé podívané nemohl nabažít. Ani obličej mrtvého si neprohlédl. Z vyprávění, která slýchal v dětství, věděl o podivných lidech, které dříve osadníci nalézali v bažinách, když si zaopatřovali na zimu zásoby rašeliny na otop. Nevzpomínal si jen, že by je vozili takhle vystavovat do vesnice, zvědavci se chodili dívat na místo nálezu, odkud nakonec mrtvolu odvezla zvláštní výprava, která sem za tímto účelem

poslední oběť

přijela.

Zrnečko usoudil, že z nákupu nebude nic. Krám je zavřen, prodavači ve svých umouněných pláštích se tlačí kolem vozu, v oknech se objevují vlajky, je už slyšet i přicházející vesnickou kapelu. Přesto celá tato záležitost kolem nálezů z bažiny nemůže trvat dlouho, zajisté je již na cestě z města vůz s odborníky, kteří vzácný nález, pozdrav dávných věků, odvezou na patřičné místo. On se zatím projde kousek po břehu velkého močálu. Aby nikdo neviděl, jak sejde z cesty, vracel se kus zpět. Jen náhodou nebyl sražen nákladním autem, vrchovatě naloženým kmeny stromů, které se zběsile řítily silnicí a zbytky oškubaných korun za sebou vířilo prach. Místní bezohlední řidiči jsou, jak je zde zvykem, potěšeni, mohou-li někomu jinému něco zlého vyvést, proto s chechotem míjejí chodce v těsné blízkosti. Zato tenhle se ani nesnažil vyhnout a svému kousku se vůbec nesmál, projel po kraji cesty jako by Zrnečka neviděl, ten v posledním okamžiku uskočil do příkopu a pak se vydal k močálu. Lesní pěšina se znenadání ztratila ve spleti kořenů a padlých stromů. Nic z toho, co Zrnečko viděl, najednou nepoznával. Veden potůčkem, jehož korytem kráčel, neboť houštinami temného pralesa by sotva pronikl, došel tam, kde se ztrácel i potůček a les se měnil v močál. Opřel se o napůl potopený kmen. Náhle něco silného mu sevřelo hrdlo, marně se snažil rukama sevření uvolnit, jeho prsty nahmataly provaz, který se stále víc stahoval a jímž byl za hrdlo tažen do močálu. Na krajinu padla tma, jen na nepatrný okamžik něco nad ním zazářilo, krátký záblesk v nejčernější noci, něco, co mu připomnělo třepotající se křídla vášek.

REZ

Nebojte se těch, kteří ničí tělo, neboť duši zničit nemohou, tak stojí psáno. Dnes však vedle těch mnohých, kteří ničí těla tím, že zabíjejí zjevně, okázale a také pro potěšení, nechajíce se ještě velebit, což dříve zas až tak rozšířené nebývalo, jsou stále početnější ti, kdož zabíjejí skrytě, pomalu, ochromujíce morem své hnilobné nákazy, parazitujíce na živoucích tělech jiných, činíce tak z nich za živa pohřbené. Jsou to vládci živých mrtvol. Jejich nákaza, zžírající v nejniternejších hlubinách kořeny všeho živého a tvořivého maluje na nás květy ledových obrazů posmrtné skvrny.

ŘÍŠE NEPRAVDĚPODOBNOTI

Naše státní území není nijak zvlášť velké. V porovnání se sousedy jsme něco jako trpasličí pohádkové království. Přesto se naše navenek skromná říše neustále rozšiřuje, dokonce na úkor oněch mocných sousedů, a to jen svými vlastními silami.

Bez přestání opatrně posunujeme na všechny strany hraniční kameny. K tomu účelu byla vycvičena nepočetná skupina zvláštních pracovníků, neboť se počítalo s odhalením našeho plánu a vládní místa by pak celý nezdařený podnik označila za svěvolnou akci cizích provokatérů. Ale podnik se podařil.

Celá desetiletí nemají naši sousedé tušení o tom, že pronikáme na jejich výsostné území. Do akce je nyní zapojeno veškeré obyvatelstvo. Utajení je přitom dokonalé, kromě několika jedinců, řídících totální boj, nemají řadoví bojovníci ani ponětí, na čem se podílejí. Aniž by jediný z nich překročil říšskou hranici, bojují všichni za vítězství říše.

Je nepravděpodobné, že bychom mohli zvítězit? My ale zvítězíme, protože jsme říší nepravděpodobnosti.

LOVCE HADŮ

Jako dítě stále něco hledal, měnil zájmy a seznámiv se s jednou věcí, rychle se ponořil do něčeho naprosto jiného.

-Co z chlapce bude?-, zoufali si rodiče a vychovatelé, -proč se nechce stát opisovačem básní, lepičem plakátů nebo všemi uctívaným předříkávačem hesel na slavnostech, jakpak se jinak užitečně zapojí do života?-

Leč zatímco všichni truchlili, společenství ani na okamžik nepustilo případ neposedného hochy z rukou. A chlapec se chytil sám. V rozhodujícím okamžiku ulovil hada a o jeho dalším osudu bylo konečně neodvolatelně rozhodnuto. Stal se lovcem hadů.

Vytrvale obchází hraniční hory, spouští se zrádnými srázy a dbá, aby po kluzkých ledovcích k nám z jižních zemí nepronikli nebezpeční hadi. Jako každá jiná práce i ta jeho chrání společenství, umožňujíc jeho vůdcům oddat se zcela hlavní myšlence, cestě do teplých krajin.

NÁRODNÍ HRDINA

Jsem hrdina. Ne ledajaký. Jsem hrdina mého drahého národa. Ve mně si můj národ nese příklad nezlomné vůle a neochvějné statečnosti. Tam doma, za mořem, nesou mě jméno ulice, náměstí, školy a v parcích se skví mé sochy. Ach, je to někdy příjemný pocit být umučeným národním hrdinou tady, kde jen bouře nad pralesem nebo tichý déšť střídají jednotvárný štěkot psí smečky. Být jediným uznaným mučedníkem onoho vzdáleného národa.

VÍTĚZSTVÍ

Noc zvolna ustupovala. Spolu s velkými, podivuhodně lehce poletujícími sazemi zmizela i teplá vůně železa. Sotva znatelný vánek, jenž odkudsi přinášel jakési řinčení, odehnal těžkou mlhu a na rezivé stěně plechového baráku, přiraženého k železničnímu náspu, se čerstvou zářivou bělobou zaskvěl nápis. Jedno slovo. ZVÍTĚZÍME.

Tu se na násep kdosi vyhoupl, bleskurychle přiložil ucho ke kolejnici, pak vyskočil a mocně máchl rukou. Nato zaplnily násep zubožené postavy spoutané jediným dlouhým řetězem a připomínající spíše šedé stíny ještě nevzdávající se noci než lidské bytosti a na pokyn velitele se vrhaly dolů k plechové boudě.

Každý se snažil dostat se k nápisu, alespoň kousíček barvy setřít. Bylo jich zbytečně mnoho, překáželi si. V zápalu opravdového boje se bili okovy po hlavách a byli by si určitě ublížili, kdyby jejich předák nedal shora včas znamení k ústupu.

Z písmen nápisu zbyly jen špinavé šmouhy. Předák sestoupil dolů, posbíral okovy, které jeho svěřenci při práci poztráceli a i on rychle, ověnčen sepnutými pouty, zmizel.

Někde nablízku zapískal vlak. Nový den mohl začít, neboť kulisy se již vyměnily.

TVŮRCE

Od východu se obloha zatahuje mraky. Slunce stojí docela nízko a mé nové dílo, jehož odhalení a oslavování bylo jedinou náplní celého dne, vrhá na protější svah veliký stín. Šikmo do výšky čnící monument vychází z podstavce na louce a zasahuje až nad cestu, která tudy přes kopec vede k blízkému městu.

Účastníci slavnosti už dávno odjeli. Pouze obyčejní lidé se nyní vracejí z polí domů do města a protože po obou stranách cesty je hluboký a široký příkop, dělíci úzkou cestu od temných lesů, nezbývá jim, než pod hrozivým pilířem projít. Nejdříve se každý zastavil a chvíli rozmýšlel, nemá-li se raději vrátit, takže se zde vytvořil zástup a ti vzadu, kteří zpod kopce nemohli mé dílo v jeho plné velikosti spatřit, tlačili na přední a výsledek byl ten, že v průvodu nastala panika a přes vrchol kopce, směrem k městu, pádil dav vyděšenců, kteří s hrůzou v očích prchali, aby co nejdříve měli tu příšernou past za sebou a nebyli mezi těmi, kteří budou v nejbližším okamžiku padlým kolosem rozdrceni.

Ano, toto je mé vrcholné dílo, na jehož uskutečnění jsem čekal celý život.

Pokřik utichl. Brzy náznak protáhlého stínu zmizí a mé dílo splyne s temnou oblohou.

STĚHOVÁNÍ DO TEPLÝCH KRAJIN

Je tomu velmi dávno, co jsme opustili naši pravlast, avšak již dlouho předtím byla otázka stěhování do teplých krajin jediným obsahem rokování tehdejších vůdců.

Lidé se tomu zprvu vysmívali, vždyť teplý vítr vanul stále nerušeně, vnášeje Životodárnou sílu i do toho nejodlehlejšího koutu země. Později onu nepříjemnou věc zlehčovali spíše z obav před neznámem, až to věděl každý. -Tak to byla přece pravda-, říkali s úlevou, neboť doba nejistoty pominula, a zimničně se třásli, sajíce napříště s nedůvěrou podezřelý severní vítr. Budou se stěhovat, na jih, do teplých krajin, protože bytí zde na severu se stává nesnesitelné.

Ráno, když určený den nastal, stáli kolonisté oděni tropickými úbory vzorně seřazeni s četnými barevnými nápisy na vysokých tyčích. -Nemáme co ztratit-, rozléhalo se jedním hlasem. Prapory vlály, mocné melodie pochodových písní opěvujících novou domovinu se nesly přes závěje, pištcí svírali rty zářící píšťaly a děti se bezstarostně koulovaly a válely sněhové koule jako vždy, když napadl první sníh.

Nálada na počátku tohoto průkopnického podniku byla skvělá, takže cíl nebyl ohrožen ani když se ukázalo, že spásné, vše řešící tropické končiny nejsou tak blízko, jak se původně předpokládalo. Naštěstí včas nastoupili vůdcové noví, neboť staří zestárli a zemřeli, a po nich znovu další, a všichni dokazovali správnost cesty. -Jsme první-, říkali, -máme proto odpovědnost přede všemi. Naše cesta je správná, máme povinnost dosáhnout cíle a cesta jinudy, styk s jinými, to by nás od našeho poslání odvedlo-.

Konečně to bylo jasné všem. Cesta k jihu je v zásadě správná, vracet se zpět teď, když je napůl vyhráno, by bylo bláznovství. Zostuzení před ostatními ztratili by úctu sami k sobě. Proto se dočasně v nehostinných, člověkem do té doby neobývaných končinách usadili. -Dlouhá cesta vyžaduje dlouhý odpočinek-, zdůvodňovaly generace vůdců.

Od těch dob se každoročně pořádá pochod, symbolizující pouť za sálavým sluncem jihu. Zacvičíme si s prapory, zapějeme a protáhneme unavená omrzlá těla. -Nemáme co ztratit, tam, odkud jsme vyšli, jsme neměli vlast-, říkají vůdcové. Řeč jejich odpůrců je jiná, -ti-, říkají, -kteří vlast nemají, ji také nikde nenajdou-.

PARTYZÁNSKÁ VÁLKA

Náš národ těžce nese pomyšlení, že sám nedovede uhájit zemské hranice a ustavičně, z pokořené důstojnosti, vede partyzánskou válku proti pravidelným vojenským oddílům. Přestože boj trvá dlouho a očití svědkové jeho vzplanutí vymřeli, nejsou vidět sebemenší výsledky, jež by partyzány mohly povzbudit.

Partyzáni útočí na přesouvající se vojenské jednotky výhradně mimo obydlené části území, využívajíce dokonalé znalosti místních poměrů. Přesto jdou partyzáni od porážky k porážce. To ukazuje, že pravidelné vojsko je u nás plným právem, neboť nemůžeme-li si pomoci od něho, jak se ubráníme lstivému vnějšímu nepříteli?

Přes těžké porážky se partyzáni vždy vzchopí, když už, jak se zdá, jsou konečně rozdrčení, a nečekaně zaútočí na oslabené místo v obraně vojsk.

-Vojáci neberou partyzány vážně-, poukazují jedni, -bojují s nimi jen tak, možná i ze cvičných důvodů a partyzáni jsou jejich vlastními zvláštními jednotkami-. Jiní naproti tomu tvrdí, že vojáci bojují ze všech sil, na život a na smrt, a to, že se vítězství, stále hlasitěji ohlašované, jaksi nedostavuje, ukazuje jen na jejich vlastní slabost. Odtud je krůček k úvaze, že jsou to naopak partyzáni, kdo svého soupeře šetří, neboť prý zjistili, že boj s vnitřně nepevnou, rozkládající se armádou slabého protivníka nenese v sobě žádné nebezpečí a je rozhodně lepší kratochvilí než nudná, špatně placená práce v zatuhlých, věčně nevytápěných úřadovnách s výhledem na špinavé dvorky.

Naši odvážní rebelové by byli prý velmi zklamáni, kdyby vojáci jednoho dne kapitulovali. Za ta léta si partyzáni vybudovali v naší zemi pevnou pozici a skutečně jakési poslední svobodné povolání.

Bojové akce povstalců jsou obyvatelstvu skryty, dovídá se o nich jen nepřímo. Stane-li se něco v obydleném území, obvykle výbuch v dole, zřícení stavby nebo nehoda v průmyslu, jsou to jen naši obyvatelé, kdo pocítí následky. Stejně není nijak prokázáno, že jde o útoky partyzánů, vždyť naše výrobní zařízení jsou stará a nedojde-li k neštěstí díky nedbalé obsluze, může k němu snadno dojít následkem přílišného opotřebení strojů. Ale jen díky těmto nehodám lze lidu ukázat chycené živé partyzány. Pro výstrahu. A zde se vtírá otázka, zda vůbec je u nás nějaká partyzánská válka. Nepodporujeme tento stav uměle, abychom mohli v klidu děsit domácí obyvatelstvo?

TROSKY

Jak se přibližujeme ke středům našich měst, tu stále častěji vidíme zanedbané, neudržované domy, stavby s padající omítkou nebo zcela bez omítky a v místech, kde cizí města mají různé významné budovy a památky, přechází naše zástavba plynule v rozvaliny - hluboké díry uprostřed cest, domy, do jejichž útrob je vidět z ulice, hromady dýmající suti a porůznu čnicí holé zdi, z nichž původní tvary nelze ani odhadnout. Každý cizí návštěvník by se mohl domnívat, že válka zde skončila teprve včera. A pro nás válka skutečně neskončila. Stále musíme bojovat a tak dokazovat, že trosky jsou důsledkem trvající války a nikoliv naší neschopnosti pozůstatky dávných válečných hrůz odstranit, jak tvrdí pomlouvači. Podobně růst počtu válečných hrdinů a jejich stále větší oslavování plyne z vrozeného národního hrdinství a není zakrýváním vlastní zbabělosti a neschopnosti.

VZDOR

Zvolna svítalo. Jakmile se za okny objevili první havrani, kteří zde v tuto roční dubu sídlí v obrovských hejnech, byl Jáchym již vzhůru a v koupelně svého malého nájemního bytu na sebe hlučně stříkal proudy vody. Myslel na tisíce nových věcí, kteréby ho právě dnes mohly potkat a zpočátku nevěnoval pozornost rannímu zpravodajství. Naštěstí se každá zpráva mnohokrát opakuje, takže nakonec se i on dověděl, že podle nového nařízení s účinností od dnešního dne jsou všichni povinni dostavit se do práce s propíchnutým horním okrajem pravého ušního boltce. Jáchym se rozesmál, pevně rozhodnut vzepřít se této nehorázné hlouposti vší silou. Naházel na sebe oblečení a ve spěchu opustil byt. Cestou si povšiml kolemjdoucích s proužky zaschlé krve na pravé tváři, jednomu člověku, který si ucho probodl nejspíše na ulici, zalévala krev tvář a stékala na kabát. Jáchym se štitivě odvrátil a rozběhl se pryč. Běžel a vědomí, že si zachoval vlastní vůli, mu dodávalo sílu. Statečně doběhl až před továrnu, zde zpomalil a několik kroků před branou se zastavil. Cesta, vyšlapaná před ním v čerstvém sněhu, byla temně rudá. Jáchym si pomalu prohlédl kapsy kabátu, vyndal plnicí pero, pravou rukou pevně uchopil ucho a ocelovým hrotem pera, jež svíral ve své levici, proklál ucho jediným mocným pohybem. Strašnou bolest brzy vystřídal pocit příjemného tepla. Napětí povolilo. Jáchym byl se sebou opět spokojen. Znovu dokázal vůli a odvahu, své právo na život, neboť ustoupil teprve přesile a hrubému násilí.

LEDOVÁ HORA

Redaktor okresních novin Sítka seděl u šálku kávy v redakci, nacházející se v jedné z nejvyšších budov na náměstí okresního města. Uklízečka, která jindy v tuto pozdní odpolední dobu bývala již doma, každou chvíli nepřátelsky nakukovala do místnosti na opozdilce, jenž z nadhledu výšky tří poschodí sledoval chodce křižující náměstí v každodenním spěchu za nákupy. Sítka nespěchal. Měl před sebou teplý červencový večer ve společnosti přátel v útulném prostředí hostince Hvězda. Z okna redakce byl krásný výhled na hřebeny hor, neboť město leželo v podhůří. Jen ta nejvyšší hora byla zastíněna mohutným, avšak ve skutečnosti nepřiliš vysokým kopcem tvaru kužele s ledovou špicí, jenž se tyčil tam, kde končila městská zástavba. Na jeho vršku, na jediném holém nezaledněném místě stál na kousku skály kostel. Mocná ledová pole zasahovala svými výběžky až k samotnému úpatí kopce.

Večerní vyzvánění vrátilo Sítka zpět do skutečnosti, do nepořádku redakce, kde se všude po zemi vršily balíky neprodaných novin. Z desetitisícového nákladu, jenž býval ještě v minulém roce v jediném dni rozebrán, se dnes prodá sotva polovina. Půjde-li to tak dál, nezbude než tisknout samou inzerci, už dnes je jí stejně zaplněna polovina novin. Zaobíraje se podobnými chmurnými myšlenkami vzal Sítka z nejbližší hromady jeden výtisk a rozevřel jej. V záplavě inzerátů upoutal ihned jeho pozornost rozměrný text sestavený z největších písmen s dvojím černým tučným rámováním, zabírající polovinu strany. Nějaký pan Schamballah hledá spolužáky, aby je pozval na společné setkání po padesáti letech, jež je ochoten sám financovat. Pan Schamballah bude jistě bohatý, Sítka si rychle spočítal, že jen za inzerci vydal částku rovnající se týdenní redaktorské gáži. Prohlídkou stavu peněženky snění skončilo. Sítka vyšel z redakce a zamířil do jedné z uliček, jež ústily v rozích čtvercového náměstí. Šarlatové mraky osvětlované sluncem sestoupivším za vrchol ledové hory rychle pluly fialovou oblohou a věčný led v obrysech tmavnoucí hmoty vydával třpytivou záři ještě dlouho poté, co Sítka vstoupil do hostince.

Ve stejnou dobu tisíce kilometrů daleko, na jiném konci země, řinčely v podzemních betonových pevnostech telefony a na povrchu se v poledním žáru formovaly bojové jednotky. O půlnoci se naproti slunci vystupujícímu z temných ledových hlubin vydala nad oceán flotila obřích letadel.

Následujícího dne obklíčily město ozbrojené oddíly. Ozbrojenci kontrolovali každého obyvatele podle osobních dokladů a kdo svou totožnost nemohl prokázat, byl zadržen. Prověření obyvatelé byli odváženi nákladními vozy z města, kde tanky bořily gotické a renesanční domy do základů. Vojsko budovalo okopy. Celou noc trvaly výslechy zadržených pracovníků redakce,

ledová hora

nikdo si ale nevzpomínal, kdo ten podivný inzerát objednal.

Před třetí hodinou ranní, dříve než se noc protrhla, rozlehlo se nad umírajícím městem ohlušující zahřmění podobné tisíci hromů. Vyšetřovatelé, tlumočníci i vojáci hlídkující na chodbách redakce se dali na útěk. Sítka zbavený náhle svých trýznitelů sestoupil opatrně schodištěm a vyšel na náměstí. V povětří létaly syčící žhavé balvany, některé padaly docela blízko. Teplota rychle stoupala, na zem se snášel popel. Po dalším, ještě mocnějším výbuchu, počal hořícími ulicemi vát šílenou rychlostí horký vítr a ohnivé jazyky mocného plamene olizovaly město. Rozpoutalo se peklo, z něhož nebylo úniku. Kouř a žár činily dýchání nemožným. A v posledním tažení páleného a dusícího se těla napadlo redaktora Sítka, zda onen všemi tak usilovně hledaný démon zla není ve skutečnosti jen ďáblem rozsetým po kouscích, zlým duchem sídlícím v každém člověku, tak jako střepy ďáblova zrcadla proměňující v Andersenově Sněhové královně zasažená srdce v kusy ledu. Snad právě plamenem tohoto strašlivého žáru, ničícím moc říše ledu, roztají i ledové střepy v lidských srdcích.

VELVYSLANEC NA LITVĚ

Již v mládí jsem se pevně rozhodl, že se ve svém životě vyhnu veškeré prostřednosti a za všech okolností povedu pouze hrdinný život bez sebemenší závislosti. Hrdinů bylo tenkrát jako plevele na smetišti, různolící hrdinové s kaskádami masitých podbradků na nás zírali ustaranými tvářemi ze všech stran, skrze nás, vpřed do šťastné budoucnosti. V obličejích, předkládaných nám denně s podtitulky Hrdinové dneška, lidé naší doby nebo Nový člověk jsem neviděl nic kromě duševní prázdnoty a neovladatelné žravosti. Mé vlastní představy o hrdinství se nakonec zúžily na volbu mezi prostou službou na ponorce a vznešenou dráhou diplomatickou. Mé váhání však bylo příliš dlouhé, zmařil jsem obě možnosti a nakonec byl nucen nastoupit zaměstnání na městském poštovním úřadě.

Teprve po mnoha beznadějných letech jsem obdržel tajný dopis, podle něhož jsem měl neprodleně město opustit, překročit hranici, vstoupit na území litevské říše a odevzdat pověřovací listiny, jež mi jako novému velvyslanci budou předány cestou. Ještě téhož dne odpoledne, doprovázen jen svými nejbližšími, opustil jsem navždy město, kde jsem se narodil a prožil celý svůj dosavadní život. Navečer jsme se dostali do malé osady. Kolem se tyčily tmavé siluety hor, na obloze se rychle měnily tvary mraků. Tiché městečko dávno spalo, když jsme vstoupili do hor. Ráno jsme stanuli nad údolím, nad mraky. Odtud jsme sestoupili hluboko pod pohoří, na ponorkovou základnu, která se nám stala novým domovem.

Přestože jsme podle všech pravidel ve válečném stavu, víme, že v případě zajetí nebude s námi nakládáno jako s příslušníky řádné armády. O to jsou naše útoky zběsilejší. Než se nepřítel vzpamatuje, plujeme podzemními průplavy stovky mil k základnám vytesaným do hlubin žulových masívů, abychom znovu udeřili na jiném místě. Nikdy nezemdlíme. Jedině tak můžeme zvítězit. Jedině tak se mohu stát velvyslancem na Litvě.

ODMÍTNUTÍ

Čtvrttisíciletí sbírali jsme odvahu, než jsme se rozhoupali k odvážnému činu a oficiální cestou požádali Švédy, aby nám vrátili část lupu, ukořistěného ve třicetileté válce. Odmítnutí, jež následovalo, bylo nepříjemné a každý politický abecedista je musel předvídat. Slušelo se buď mlčet a s daným stavem se i pro následující staletí smířit, anebo - pro případ, že požadavek bude vyřčen - formulovat jej jako ultimatum a pro několik starých lustrů a knih vypovědět válku, což by bylo sice srovnatelné s pranicí příbuzenstva o dědictví několika stříbrných lžiček, v každém případě však, nehledě na příšerný mezinárodní skandál, čestnější než ponížené skuhrání a doprošování.

Snad někteří ve skrytu duše doufali, že dostaneme zpět Codex Argenteus, překlad části bible do góštiny pořízený ve čtvrtém století gótským biskupem Wulfilou stříbrnými runami na purpurový pergamen v gótské říši na černomořském pobřeží. Švédové by snad mohli dovozovat nějaké pochybné právo na codex tím, že Gótové přivandrovali k Černému moři ze Skandinávie, ale nám byl přece codex ukraden, nám a nikomu jinému poprávu náleží a je spravedlivé vrátit uloupené poslednímu, nejstaršímu známému majiteli. Prostě Gótové dnes nejsou. Jedním z posledních Západoevropanů, který navštívil ostrůvkovitě zbytky gótského osídlení na Krymu a slyšel živou góštinu, byl vyslanec císaře Ferdinanda I v Cařihradě, státník a učenec Ogier Ghiselinde de Busbecq. S ústupem osmanské říše, v níž úspěšně přežívali, dostali se potomci Gótů do ruského područí a koncem 18. století byli za dohledu a osobního příčinění Suvorova z Krymu násilně odsunuti a rozptýleni kolem Azovského moře, kde se jejich stopa v dějinách nadobro ztrácí.

Skvělé! Nic nestojí v cestě uznání našeho vlastnického práva. A ozve-li se náhodou hlas od Azovského moře, někdo, kdo bude mít o poznání světlejší vlasy a oči než je tam pravidlem a nadto doloží svůj přímý původ až ke krymským předkům, dáme pak Codex Argenteus bez reptání poslednímu Gótovi? Rozhodně ne, rázně ho odmítneme, neboť nezdvořilost, ztrátu soudnosti, zkratové rozhodování opřené o neznalost a poloprávy tolerujeme a ctíme jen sami u sebe.

Xeroxem
vyhotoveno
60
číslovaných
exemplářů.

Tento exemplář má číslo

17

MCMXCI

ALEŠ UHLÍŘ
PÁD NEBES

Do dahte ich mir vil ange,
wie man zer werlte solte leben.
Deheinen rat kunde ich mir gegeben ...
Walther von der Vogelweide

PÁD NEBES

Podle staré báje nastane konec světa, až se zřítí nebesa. Dnes se tomu shovívavě usmíváme, neboť je prokázáno, že předpoklad, jenž bezvýhradně spojoval s pouhým pádem nebes zánik světa, byl nesprávný. V našem chrámu, kde se denně shromažďujeme k modlitbám, vidíme, jak usilovně kroutíme krky a zakláníme hlavy, díru ve stropě. To spadla chrámová klenba s freskami slunce a hvězd. Hlavy si můžeme ukrotit, ale skrz průlom v klenbě skutečné hvězdy nevidíme. Proto vládne mezi námi přesvědčení, že náš svět přežil i pád nebes a toto naše hrdinství nás naplňuje pýchou.

ŘÍŠE NEPRAVDĚPODOBNOSTI

Naše státní území není nijak zvláště velké. V porovnání se sousedy jsme něco jako trpasličí pohádkové království. Přesto se naše navenek skromná říše neustále rozšiřuje, dokonce na úkor oněch mocných sousedů, a to jen svými vlastními silami.

Bez přestání opatrně posunujeme na všechny strany hraniční kameny. K tomu účelu byla vycvičena nepočetná skupina zvláštních pracovníků, neboť se počítalo s odhalením našeho plánu a vládní místa by pak celý nezdařený podnik označila za svévolnou akci cizích provokatérů. Ale podnik se podařil. Celá desetiletí nemají naši sousedé tušení o tom, že pronikáme na jejich výsostné území. Do akce je nyní zapojeno veškeré obyvatelstvo. Utajení je přitom dokonalé, kromě několika jedinců, řídících totální boj, nemají řadoví bojovníci ani ponětí, na čem se podílejí. Aniž by jediný z nich překročil říšskou hranici, bojují všichni za vítězství říše.

Je nepravděpodobné, že bychom mohli zvítězit? My ale zvítězíme, protože jsme Říší nepravděpodobnosti.

POSLEDNÍ OBĚT

Přestože bylo teprve časně ráno a shora se snášel chlad, vydávala zem ještě teplo včerejšího žhavého dne a ve vzlínajících proudech se mihotaly kontury velké hradní zříceniny, jež se v průzračném vzduchu zdála na dosah. Člověk neznalý místních poměrů by se dal snadno zlákat, sešel by z cesty a zamířil k ruinám nejkratším směrem, přímo přes náhorní planinu, řídké pokrytou malými ostrůvky lesa. A když by nabyl přesvědčení, že je už u cíle, tu by se ocitl na břehu močálu, jenž se rozprostírá všude kolem a nezbylo by mu, než se vrátit zpět na silnici a po ní se vydat k hradu mnoha oklikami. Ne, není možné vyhnout se této prastaré cestě, zbudované prvními obyvateli v dobách, kdy tu nebyl hrad, ani velká osada, jen sotva pár ubohých chýší těch, kteří si toto pochmurné místo zvolili k trvalému obývání. V zápase s močálem vrstvili na sebe větve, kmeny stromů a kameny, vynášené sem z podhůří. Jako val sestupující na dno močálu byla cesta více výtvorem přírody než lidských rukou. Avšak ti, jejichž předkové se tu první usadili, dávno odešli jinam. Zůstal jenom Zrnečko. Noví osadníci nevěnovali močálu ani ruinám hradu sebemenší pozornost, usadili se v opuštěných domech a živili se prací v blízkém městě, aby si mohli pořídit pro ně důležité předměty a ničím dalším se nezatěžovali. Jen Zrnečko tajně chodil, aby ho nikdo neviděl, k močálu. Dlouho se dokázal dívat na černou, zlověstnou hladinu a vzpomínal, jak zde kdysi v potůčcích stékajících z okolních lesů chytal s kluky černožluté mloky a na břehu močálu pozoroval nádherný let trpytivých vázek. Tehdy také, na rozdíl od nynějších němých nocí, se od močálu až do osady neslo skřehotání žab.

Dnes Zrnečko k močálu nešel. Opět po několika dnech se vypravil do krámu, aby si nakoupil nejn nutnější věci. Už z dálky zahlédl velké shromáždění lidí. Uvažoval, že by snad bylo vhodnější vrátit se a nakoupit raději později v klidu, než se ale stačil rozhodnout, stál před obchodem. Vchod byl zastavěn velkým dřevěným vozem, ke kterému se všichni kolemjdoucí tlačili. I Zrnečko se protlačil k odstavenému vozu. Na kusu šedé plachty leželo na voze podivně zkrouceno tělo mrtvého muže. Jeho kůže byla temně hnědá a vlasy nepřírozeně načervenalé. Byl úplně nahý, jen kolem

Aleš Uhř (1951) publikuje od roku 1990 časopisecky práci (Moravské noviny, Moravskoslezský týden, Lidové demokracie) a fotografie (Tvorba, Tvar aj.)

U příležitosti první samostatné výstavy fotografií vyšlo 150 výtiisků

Tento výisk má číslo

30

krku měl utažen silný provaz. Zrnečko se rychle od tohoto hrůzného výjevu odvrátil a vyprostil se ze sevření davu, který se nezvyklé podívané nemohl nabažít. Ani obličej mrtvého si neprohlédl. Z vyprávění, která slyšával v dětství, věděl o podivných lidech, které dříve osadníci nalézali v bažinách, když si zaopatřovali na zimu zásoby rašeliny na otop. Nevzpomínal si jen, že by je vozili takhle vystavovat do vesnice, zvědavci se chodili dívat na místo nálezu, odkud nakonec mrtvolu odvezla zvláštní výprava, která sem za tímto účelem přijela.

Zrnečko usoudil, že z nákupu nebude nic. Krám je zavřen, prodavači ve svých umouněných pláštích se tlačí kolem vozu, v oknech se objevují vlajky, je už slyšet i přicházející vesnickou kapelu. Přesto celá tato záležitost kolem nálezu z bažiny nemůže trvat dlouho, zajisté je již na cestě z města vůz s odborníky, kteří vzácný nález, pozdrav dávných věků, odvezou na patřičné místo. On se zatím projde kousek po břehu velkého močálu. Aby nikdo neviděl, jak sejde z cesty, vracel se kus zpět. Jen náhodou nebyl sražen nákladním autem, vrchovatě naloženým kmeny stromů, které se zběsile řtilo silnicí a zbytky oškubaných korun za sebou vířilo prach. Místní bezohlední řidiči jsou, jak je zde zvykem, potěšení, mohou-li někomu jinému něco zlého vyvést, proto s chechotem míjejí chodce v těsné blízkosti. Zato tenhle se ani nesnažil vyhnout a svému kousku se vůbec nesmál, projel po kraji cesty jako by Zrnečka neviděl, ten v posledním okamžiku uskočil do příkopu a pak se vydal k močálu. Lesní pěšina se znenadání ztratila ve spleti kořenů a padlých stromů. Nic z toho, co Zrnečko viděl, najednou nepoznával. Veden potůčkem, jehož korytem kráčel, neboť houštinami temného pralesa by sotva pronikl, došel tam, kde se ztrácel i potůček a les se měnil v močál. Opřel se o napůl potopený kmen. Náhle něco silného mu sevřelo hrdlo, marně se snažil rukama sevření uvolnit, jeho prsty nahmataly provaz, který se stále víc stahoval a jímž byl za hrdlo tažen do močálu. Na krajinu padla tma, jen na nepatrný okamžik něco nad ním zazářilo, krátký záblesk v nejčernější noci, něco, co mu připomnělo třepotající se křídla vášek.

ALEŠ UHLÍŘ
LE MONTE GLACIAL

...in le universo nihil es impossibile...
...nos vive in le mundo del grande mysterio,
del cosas impensate e consternate...

Arthur Machen, in 1899

LE MONTE GLACIAL

Senior N., le redactor del diario districtual Flamma sentava apud un tassa de caffè in le redaction que se trovava in un edificio le plus alte inter illos del urbe. Le servitrice antea essente al mesme hora a su domo nervosamente regardava le tardive qui mirava le habitantes rapidamente habente cruciate le placia a ganiar ulle victualias quotidian. N. non hastava a domo. Ille attendeva un vespere calide del julio, le soirre con su amicos in le restaurante Stella. Ille habeva un vista panoramatic e magnific del fenestra al cresta del montania nam le urbe jaceva in un valle sub le montania. Solmente le plus alte monte del cresta non esseva vidite a causa del colle conic con un picco glacial. Illo ascendeva juxta le urbe, illac ubi le edificios municipal finiva. Super le picco sur un parve loco sin glacie stava un ecclesia. Le grande campos del glaciero ja tangeva al margine del stratas. Per le sono vespere del campanas N. esseva revenite al realitate del camera del redaction. Ubique sur le solo jaceva le paccos del diarios Flamma. In anno passate esseva facilmente vendite durante un die tote le edition, dece milles exemplares. Al presente on vende minus que un medietate de illo. Il es necesse imprimer multo annuncios commercial. Il ha nulle possibilitate altere. N. ha prendite ex un cumulo un diario e lo ha aperite. Un insertion extravagante imprime per le litteras maxime ha trahite a prime vista su attention. Alicun senior qui se apella, -ecce como extreme!-, Schamballah, cerca le condiscipulos con le quales ille studeva in le lyceo de hic antea cinquante annos e depost celle longe tempore amarea reunir cameradas vivente de classe. Senior Schamballah es certamente multo ric, iste annuncio ha costate plus que un ganio septimanal del redactor. Post N. habeva regardate su portafilio, le sonio ha essite finite. Ille ha quitate le redaction habente vadite directemente a Stella. Le nubes scarlato illuminate per le sol descendite trans le picco del monte glacial flueva sur le celo violette. Le silhouette del materia annoctava

e le glacie eterne splendeva longe tempore post que N. habeva entrate al restaurant.

Al mesme tempore, milles kilometros lontano, al altere latere del terrestre le truppa militar esseva formate sub le sol de mediedie. A medienocite un flotta del aeroplanos gigantesc ha volate via oceano verso al sol partiente de obscur profunditate glacial.

Deman matino le arma ha includite le urbe. Le tanks demoliva a fundo le domos gothic. Le soldatos se subterrava in le terreno devastate. Ben que le interrogatorios del membros del redaction Flamma durava tote le nocte, non-obstante nemo cognosceva le persona le qual habeva ponite celle annuncio enigmatic.

A tres horas, ante que un die nove ha nascite il ha tonate supra le urbe como mille colpos de tonitro. Le soldatos fugeva foras. N., liberate de tormentatores, ha descendite le scalas e ille ha entrate al placia deserte. Le lapides incandescente volava in le aere. Le temperatura se elevava, le cinere nigre cadeva al solo. Post le explosion sequente un inferno ha devenite. Le fumo e le calor faceva le respiration impossibile. E pro le ultime vice un pensata ha occurrite a N., si colle demone del mal cercate per omnes es in realitate solmente un diaboio seminate per le pecias, un spirito mal estabite in cata homine talmente como le fragmentos del speculo rupte del diabolo le quales in un conto de Andersen -Le regina de nive- transforma le cordes toccate in le pecias glacial. Forsan per le flamma de iste calor destruende le potentia del imperio del glacie, le fragmentos glacial in le cordes human disgelara etiam.

Ab le original tchec -Ledová hora- de Aleš Uhliř elaborate e traducite a interlingua per le mesme autor. Quaranta exemplares numerate ha essite facite a occasion del 10-me Conferentia International de Interlingua.

MCMXCI

ALEŠ UHLÍŘ • DOTEK SVĚTLA

naše branná moc

rozervanci

odpad

dotek světla

OSTRAVA • FRÝDEK-MÍSTEK

1991

A noci, symboly mystické Noci, v níž pozemský život snem těžkým dříme,
aby duše nabyly síly pro přijetí vyššího světla!

Otokar Březina

NAŠE BRANNÁ MOC

Vytáhne-li náš velký soused a protektor do pole, aby ztrestal troufalost neposlušného vazala, bouřícího se někde na okraji impéria, předháníme se, zaplaveni přílivem odvahy, ve válečných přípravách, snažíme se v tom překonat ostatní poslušné vazaly, ba i samotného protektora. Přímě hoříme nedočkavostí, jak toužíme táhnout do boje s naší kapesní jednotkou na straně velké armády. Jsme-li však sami napadeni, nikdy se nebráníme přímo, neboť síla i toho nejnepatrnějšího nepřítele převažuje naší vůli k odporu. S nenávistí v koutcích oněmělých křivých úst spalujeme protivníka, pochodujícího vítězně ulicemi, upřeným pohledem z hlubin odulých pивních tváří, zatímco naše generalita, prchnuvší do zámoří, buší pěstičkami do řečnických stolů, roní slzy, tiskne si navzájem ruce a zběsile, hrozíc strašnými tresty, vyzývá pozůstalé obyvatelstvo k odporu do poslední kapky krve.

ROZERVANCI

Žijíce v nekonečných pútkách ani ne tak s jinými, jako sami mezi sebou, nejsme schopni konečně se rozhodnout, zda je výhodnější sídlit na prosluněných a úrodných svazích a žít se prací vlastní rukou či obývat ledové domy v hlubokých jeskyních. Střídavě proto pobýváme na obou místech. Již jen trochu odrostlejší děti zažily několikrát stěhování. Charakteristickým rysem je opouštět bez lítosti vše staré a známé a pro začátek si, v návalu bezmocnosti, rozervat na těle i poslední košili.

ODPAD

I těm největším optimistům, pomineme-li nespočetné zástupy vydržovaných nohsledů a řitolezců chánova dvora a také blbce od přírody, je jasné, že zevnitř neboli vlastními silami se u nás nic nemůže ZMĚNIT. Nemyslí se tím nemožnost změny jako takové, změny pro změnu. V tomto oboru jsme mistry bez vážné konkurence. Měnit vše je naše největší vášně. Časté katastrofální důsledky si vykládáme příznivě, jsou to mezistupně ke změně, jež konečně přivedí rozhodující obrat. Již jsme skutečně blízko našeho cíle, bláznivý kolotoč brzy ustane a na mrtvou hladinu našeho bahna vyplave to, co jediné vytrvalo - bezcenný, více neupotřebitelný ODPAD.

DOTEK SVĚTLA

Následující řádky, uvádějící vlastní vyprávění, jsou pokusem přiblížit čtenáři osobu N., skutečného pisatele tohoto podivného příběhu. N. přišel před lety do R., kde si na konci obce ve svahu u lesa koupil malý domek s pěknou zahrádkou plnou růží. Mohl mít kolem čtyřiceti let a byl, jak dával najevo, invalidním důchodcem, který si do hor přišel léčit nemocné plíce. Teprve po jeho náhlém zmizení se ukázalo, jak málo jej sousedé, s nimiž v obci žil již rok, znali. Nikdo nevěděl odkud přišel a čím se dříve zabýval. Pokládali ho, aniž o tom kdy padlo jediné slovo, za vysloužilého horníka. Všem byla známa jeho záliba v turistice, často ještě před rozbřeskem opouštěl vesnici se sluncem vyrudlým batohem na zádech a nebál se nocovat v lesích. Když býval doma, svítilo se v jeho domku i v noci. Že mu poštou důchod nepřicházel, pokládali při jeho toulavém způsobu života za pochopitelné a přijali jeho vysvětlení, že si důchod nechává posílat na hlavní poštu okresního města, které je častou křižovatkou jeho výprav. Teprve nevysvětlitelné zmizení N. a jeho rozsáhlé vyšetřování vedlo ke mnoha překvapením. Na předcházejícím bydlíšti, uváděném v osobních dokladech, N. nikdy nebydlel, v městě, odkud se měl přistěhovat, nebyl znám nikdo toho jména. Důchod doručovaný každý měsíc na poštovní úřad ve skutečnosti důchodem nebyl, odesílatelem značných peněžních částek byla neexistující osoba. Osobní průkaz a jiné doklady na jméno N. nalezené v domku byly zdařilými padělkami. Ani dalším šetřením specialistů po naprostém selhání úsilí vyřešit případ nezvěstného místními silami se pravá identita N. nezjistila. Při prohlídce domku bylo nalezeno několik pozoruhodných věcí. Předně velká papírová krabice s vlepenými přihrádkami, jakási kartotéka naplněná tisíci novinovými výstřižky, z jejichž různorodého obsahu se záměr vedoucí k pracovnímu sestavování této obrovské sbírky nedal ani odhadnout. Ve staré dřevěné schránce na nočním stolku ležel, zabalen do kusu žlutého hedvábí kámen připomínající na první pohled kus černé strusky. Nicméně právě tento předmět, určený nakonec jednoznačně jako železný meteorit, rozbouřil hladinu kolem tohoto případu, neboť není obvyklé, aby se předměty meteoritického původu nacházely v soukromém držení. Uvnitř stolku byla malá zelená krabička potažená jemným papírem s čínskými motivy zápasících draků, obsahující zlatý, černě lakovaný prsten s velkým kamenem temně rudé barvy, krásným rubínem do jehož horní zabroušené plošky bylo vyryto znamení svastiky. Nehledě na krabičku, kterou lze za pár korun zakoupit v každém větším klenotnictví v oddělení orientálního zboží jako nový výrobek, byl prsten neobyčejně starobylého vzhledu a východního, pravděpodobně mongolského původu. A potom ta spousta knih!

Na policích v chodbě, v ložnici i kuchyni, všude samé knihy. Kromě několika výjimek žádné romány. Pouze odborné publikace i z oborů navzájem od sebe vzdálených. Knihy o elektrotechnice vedle objemných svazků pojednávajících o klínovém písmu, spisy filosofické a soubory starých map zařazené mezi zahraničními astronomickými časopisy, poslední výzkumy v oblasti změn skupenství vedle sbírek středověkých básní. V té záplavě literatury zůstal dlouho nepovšimnut útlý svazek několika stránek v deskách převázaných černou stuhou, na volných listech vedené poznámky tu a tam doplnované novinovými výstřižky. Okolnosti náhlého zmizení, záhada totožnosti, překvapivý nálezk meteoritu a další záhady, jež se počaly vynořovat vždy, když se vyřešení případu zdálo na dosah způsobily, že písemnostmi se nikdo vážně nezabýval a tak složka nebyla dlouho otevřena. Když se tak konečně stalo, byl případ zmizení N. - ač neuzavřený - přece už jen poněkud vzdálenou minulostí zastíněnou novými událostmi. Aniž se o tom příliš hovořilo, uvnitř jisté skupiny byly záznamy čteny. Díky číslování stránek je nyní zřejmé, že většina záznamů, možná právě ty nejzajímavější, je ztracena. Všichni se dušují, že si nic neponechali, deník prý kompletní nebyl. Podařilo se shromáždit část záznamů N., sice jen torzo, přesto zlomek v dostatečné míře ukazující, v jak podivuhodném světě N. žil. O Havraní svatyni a vůbec o jakékoli keltské svatyni v tomto kraji nechtějí odborníci ani slyšet, natož vážně hovořit. Není vyloučen ani žert či úmyslná mystifikace. Přesto někteří dávají najevo, že tuší jména těch, s nimiž byl N. ve spojení a vědí, oč usíloval. Možná je vše vymyšleno, možná ale přece jen záblesk čistého světla zažehl plamen a ten proměnil studenou mlhu v údolí pod Havraní svatyní v zářící duhový most, po němž N. a jeho neznámí druhové přešli na onu Druhou stranu.

x x x

První den v R. Zdálo se, že můj příchod od ranního vlaku, jenž na dolní nádraží přijel před osmou hodinou, zůstal nepovšimnut. Kráčeje vzhůru ke své samotě viděl jsem všude zavřené okenice. Před ještě neotevřeným obchodem se smíšeným zbožím postávali dva nebo tři muži. Přesto se zpráva o mém příjezdu rychle rozšířila. Již krátce po druhé hodině odpolední, kdy se lidé vracejí domů, mne několik sousedů poctilo svou návštěvou. Není důvodu, proč by člověk s těmito lidmi neměl dobře vycházet, rozhovor o jejich tématech, tedy zasvěcené povídání o počasí a domácím hospodářství, je uspokojil a přiznám, že i mne příjemně roztýlil.

Stěhovací vůz dorazil před šestou. Těch několik židlí, postel a další kusy nábytku byly rychle vyloženy a na řadu přišly těžké kartonové krabice, zaplňující

celou skříň vozu, jejichž obsah stěhováky viditelně zneklidňoval. Teprve když jedna krabice nešťastnou náhodou v síni upadla a natržený obal odkryl hřbety knih, nastalo mezi nosiči uvolnění, začali si pohvizdovat a ochotně se vyptávali, kde uložit tu či onu krabici, neboť sín byla krabicemi brzy zavalena. "Samé knížky, samé knížky", hořekoval a pokyvoval hlavou řidič, "je to mrtvý kapitál, vždycky říkám klukovi - kup si raději pořádný řízek nebo klobásku, ale knihy mi domů netahej, knihy se nenažijš, z knihy nic nemáš!"

V osm hodin byly mé věci v domku. Několik podpisů na objednávku, přání dobrého bydlení a já jsem zase doma. Vzpoměl jsem si na večerník s páteční přílohou na víkend, který jsem si koupil včera cestou, zaujala mne v něm malá povídka Obklíčení. Otevřel jsem cestovní kufřík, rozevřel noviny, nalil si do sklenice lahvového piva a ještě jednou si před ulehnutím povídku přečetl.

Obklíčení

Od nepaměti museli naši předkové čelit záplavě, valící se k nám z dalekých stepí. Po tisíciletých urputných bojích se postup nepřítel zastavil těsně u městských hradeb. Snad jsme v poslední době příliš ukvapeně ustupovali, vyděšení tím, jak útočník proniká i mezi nás, jak naši vlastní lidé svým chováním a myšlením, ba někteří i svým zjevem, stávají se divokými stepními nájezdníky. Na rozdíl od nás, kteří dáváme přednost činům před slovy, oni věří v mocný účinek slov, jsouce přesvědčení, že jejich pouhým opakováním lze dosáhnout úspěchu. Každý člen stepní hordy, ať už táboří ve stanu před hradbami města nebo chodí nepozorován mezi námi obránci, se vzdal provždy své osobnosti, je mu lépe jako zrnku písku. Jejich společenství není proto souhrnem individualit, nýbrž jen beztvorou masou. Všichni také bez reptání uznávají výjimečnost svých vůdců, nejvyšší z nich ani nepovažují za obyčejné bytosti, tito jsou vševědoucí a všemohoucí a ve všem odlišní od ostatních smrtelníků. Jak řečeno, útočníci stojí před hradbami. Dnes máme věrohodné zprávy, že útočník je vyčerpán a není schopen zvítězit ztečením poslední vzdorující pevnosti. Jeho jedinou nadějí nejsou vlastní líní a zbabělí bojovníci, ale odpadlíci z našich řad, kteří se snaží získat mezi námi převahu a otevřít brány pevnosti přivalu žravých hord, jež smetou poslední baštu odporu a zničí naši svěbytnost. Zrádci již předvedli všechny své kousky a nic nového nejsou schopni se naučit. Jsme sice poslední pevností, nám však postačí jediný bojovník, který - nabere - li dřívější odvahu - vystoupí z úkrytu a jedním rázem zažene nepřítel zpět tam, kam patří, do dalekých stepí.

Ještě dlouho jsem seděl v křesle, krajský večerník u nohou, a světlo mého domku malými okénky zářilo do zhaslé vesnice, halící se klesající mlhou, již slabě prosvítal kotouč Měsíce, vznášející se nad Zemí, kde dávno padly již všechny hradby.

d o t e k s v ě t l a

Ani důkladné hledání v lexikonech hradů, zámků, chrámů a jiných památek nevede k cíli. Je však možné vůbec připustit, že by zpráva sdělena W., který ji má přímo od P., byla nepravdivá? Možná W. něco špatně pochopil. Zdejší hory jsou velmi rozsáhlé, hustě protkané barevně značenými turistickými stezkami, ale jen několik málo kroků stranou, malé vybočení z vyšlapaného chodníčku vykázané trasy a za trnitými houštinami divokých maliníků existují celé nové světy. Člověk kráčí značkovanou turistickou cestou vedoucí tu lesem, tu klikatící se kolem hučící bystřiny, a překročí říčku -aniž si cokoli zvláštního povšimne- po dvou nepříliš vzdálených mostech. Vstoupí-li zato do divokého, ale mělkého koryta a brodí se šedivou pěnou mezi balvany zpod jednoho mostu k mostu druhému, pak se pohybuje v jiném světě.

x

S příchodem prvních ranních mrazíků na sklonku srpna a jasných zářijových dní ohlašujících podzim, jenž zde bývá pravidelně krásný, naše naděje hasla. Nevynechali jsme jedinou stezku, neponechali bez povšimnutí tu nejmenší lesní ruinu, všechny ty -štajny a -bergy, jejichž bývalá velikost se nenávratně ztrácí v žalostných zbytcích, jimiž prorůstají staleté stromy a i houštiny keřů převyšují zbytky zřícených hradních věží. S vědomím, že ještě dva následující měsíce nám umožní věnovat se dalšímu, ještě důkladnějšímu pátrání, dal jsem W. a ostatním členům Hnutí dva dny volna a sám se vydal, pouze s koženým pouzdrém na mapy a dalekohledem na malý výlet, rozhodnut podívat se na jedno z nejnavštěvovanějších míst. Od zaplněného parkoviště jsem zamířil kolem stánků s pivem a pohlednicemi k lávce vedoucí lesem a močály k jezírkům, jež jsou pozůstatkem posledního zalednění a s nejbližším okolím, pokrytým silnými vrstvami rašeliny, tvoří přírodní rezervaci se vzácnými relikty arktické flóry a fauny. Dlouhý zástup výletníků mne unášel k jezeru. Míjeli jsme vracející se turisty, krácející druhou lávkou v protisměru. Zastavil jsem se na chvíli, využiv k tomu jakési větší dřevěné plošiny v místě, kde ze skály vyvěral pramen, mizící v drobných potůčcích tekoucích v hustém mechu. Občerstvil jsem se lahodnou vodou a chtěl rychle zdolat zbytek cesty, dělíci mne od cíle, jenž byl už v dohledu, když tu náhle dostalo se mi vnuknutí. Rozevřel jsem mapu. Ano, je to tak. Od močálu, kde cesta končí a je třeba se vrátit k parkovišti, to není daleko ke druhému výletnímu místu, též hojně navštěvovanému, avšak z jiného výchozího místa. Jezero ani močál nejsou příliš rozsáhlé a proto mezi oběma místy je prostor, jemuž se vyhýbají lesní stezky. Je to plocha asi čtyř kilometrů čtverečních, v létě bičovaná bouřkami a zalévána deštěm, v zimě pokryta mocnou vrstvou sněhu. Je zdrojem všech zdejších

pramenů, odtud berou sílu říčky stékající na obě strany pohoří. Okamžitě jsem změnil plán. Vrátil jsem se zpátky a hned za parkovištěm vstoupil do lesa s úmyslem vyhnout se rezervaci i všem vyznačeným trasám.

Les bez křovin, kde v šeru mezi stromy zářily červené, bílé tečkované klobouky muchomůrek, dovoloval rychle postupovat směrem k záhadnému čtverci. Zmocnovalo se mne zvláštní napětí. Dosáhl jsem totiž hranice hledaného území. Houstnouce les byl prostoupen spleť křovin. Nic mne ale již nemohlo odradit. Prodíral jsem se trnitými houštinami, nešetře přitom oděvu ani rukou, jež byly záhy zkrvaveny od mnohých povrchových ran, větve mi sekaly i do obličeje. Cítil jsem, že jsem blízko samotného středu té záhadné krajiny a již jsem byl smířen s tím, že vyjdu z lesa někde na druhé straně na cestě plné výletníků a počal jsem litovat vynaložené námahy, když tu - rozhrnul jsem větve a úžasem zůstal stát. Nacházel jsem se na pokraji zvláštního lesa. Stromy byly od sebe vzdáleny více, než bývá obvyklé. Po houštinách nebylo ani stopy. Část onoho území, které celé mělo v průměru ne víc jak sto metrů, byla pokryta velkými kameny, zdálky připomínající zde hojně bludné balvany, dopravené sem ledovci. Jen zkušené oko mohlo zblízka rozpoznat umělé opracování kamenů, byly to zbytky velmi staré stavby. Les se svažoval ke svému středu a dno tohoto trychtýře bylo zahaleno hustou mlhou, vypadající jako hladina bílé tekutiny, neskutečně bílé jezero.

Tak jsem našel údolí mlh pod Havraní svatyní.

x

Nastaly dny plné těžké práce, pro nás to ale byly dny nejkrásnější. Vysekáním cesty v křovinách jsme si upravili příchod do údolí, jen u vstupu jsme ponechali bujnou vegetaci, abychom zbytečně nepřilákali něčí pozornost. I cestu do velkého lesa jsme zvolili co nejvýhodněji. V místě, odkud vycházíme, je sice rušno, cesta je až k mostu přes říčku tekoucí z lesa lemovaná chatami. Ve stínu na kraji lesa parkující auta, dovádějící děti, tlukot kladiv a kvílivý zvuk motorových pil. Zde si nás nikdo nevšimne. Majitelé chat, trávící zde víkendy a dovolené, zvelebují své majetky nebo netečně odpočívají na lehátkách. Stálí obyvatelé, pozorující cizince s vrozenou podezíravostí, zde nejsou. Vozy necháme u silnice, vyložíme, vkročíme do lesa - a jsme sami. Hned první výkopové práce ukázaly na značné stáří stavby, pamatující zcela určitě zdejší Kelty. Objekt ale musel sloužit ještě nedávno. V čerstvě zasypaném vchodu do podzemí bylo několik plechovek a zrezivělá skládací polní lopatka. Vstupové dveře byly nové, masivně provedené a jak byla zemina odstraněna, daly se s námahou, ale bez potíží, otevřít. Uvnitř byla kamenná místnost,

dotek světla

kde si mohlo na kamenné lavice sednout deset lidí. Strop tvořily tři překlady, podpírané na dvou protilehlých stranách pilíři s vyhloubenými otvory. V několika děrách ležely lidské lebky, vzhled některých hlav vylučoval spojitost s dobou vzniku svatyně.

x

Upravili jsme okolí vstupu do podzemí tak, aby svatyně zůstala utajena a my měli možnost kdykoliv vstoupit bez dlouhých příprav. Koncem ledna se přiblížil určený den obřadu. Přišly první únorové dny. Žlutý hedvábný závěs se znakem Hnutí pokrýval od stropu až k podlaze zadní stěnu svatyně, před ním stál oltář, obyčejný černý stůl, na němž hořely dvě vonné svíce. Členové Hnutí seděli mlčky, pohroužení do obřadu, na kamenných sedadlech a já vzýval jméno Toho, jehož nelze jinde oslovit. Naše úsilí, přestože jsme dodrželi všechny náležitosti, nebylo vyslyšeno. Mlčky jsme se zvedali, když tu náhle svatyní zalilo mdlé světlo vycházející z několika prázdných otvorů v postranních pilířích. Trvalo to jen krátce, my pak ještě zůstali dlouho tiše stát dívající se do černých otvorů.

x

Doma jsem večer usedl před svůj černý kámen. Jsme na správné cestě? Neozval se nám někdo jiný než On? Nebo se snad Vládce od nás odvrátil a přenechal nás úmyslně svému odvěkému protivníkovi, abychom v této nové zkoušce prokázali dostatek sil? Probděl jsem tak celou noc, marně, spojení nebylo navázáno. Když jsem ráno ulehl, věděl jsem, že nemohu smlouvat, musím poslechnout výzvu a přikročit k oběti.

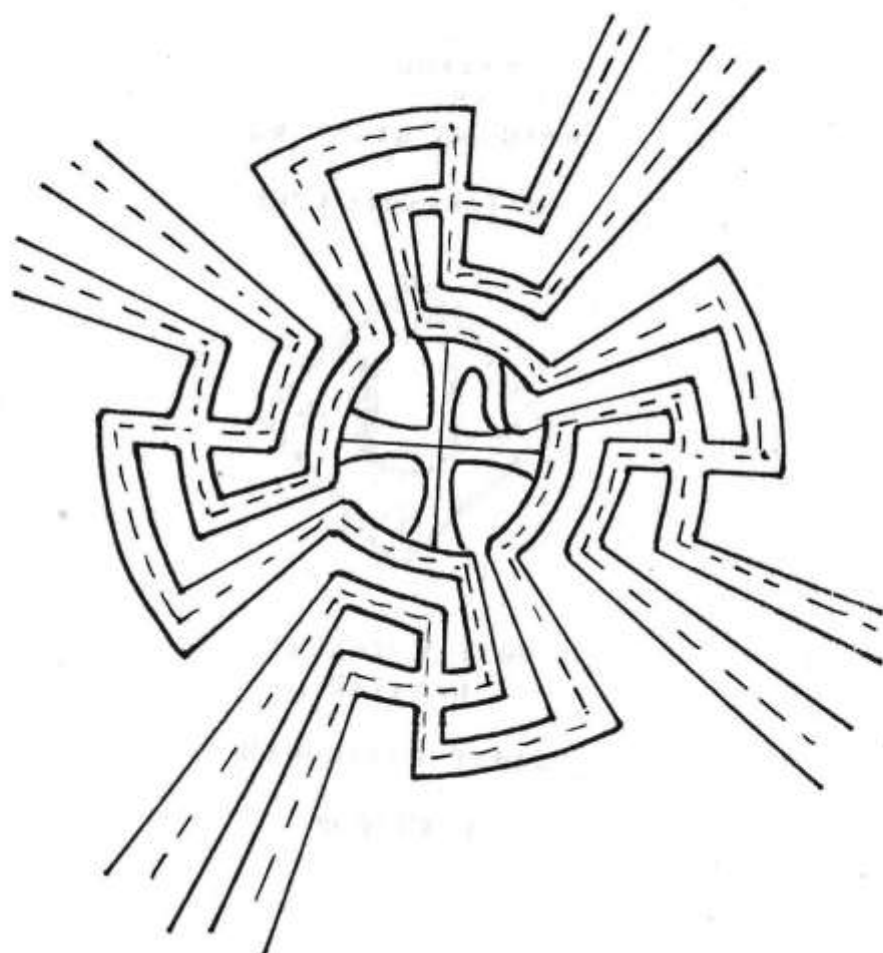
Spal jsem celý den a přitom měl zvláštní sen. Viděl jsem sebe samého, jak stojím před oltářem s rukama vztaženými a slyšel jsem zřetelně, jak vyslovuji a stále opakuji dvě slova. Svatyní zaplavovalo jemné, čisté světlo. Všechny otvory ve sloupech byly zaplněny. Mluvil jsem stále mocnějším hlasem, až jsem ona dvě slova křičel, tu počala ze zdí vystupovat ohnivá znamení, jazyky plamenů, které se prodlužovaly, stále vyšlehávaly další a větší plameny, jedny hasly, druhé se znovu zažehávaly, proplétaly se a vytvářely nové, stále nové obrazce. Z kamenů dláždění vycházely tenké prameny světla, u země slabé, sotva viditelné, dotýkaly se nás, tekly vzhůru po našich tělech a zesílené pronikaly stropem, vystupovaly na zemský povrch, kde se proměňovaly v ohnivý vítr, šlehající do bílé mlhy na dně údolí. Před námi se rozprostřel, kam až bylo možno dohlédnout, modravý prostor bez hranic, s nímž nás pojila zářící duha. Byl to duhový most, nevedl vzhůru, tmavnoucími dálkami třpytícími se hvězdami a novým Měsícem, klesal pod zem, jež se nám v tu chvíli ztratila a my se tím mostem vydali na Druhou stranu.

3

A

ALEŠ UHLÍŘ

LE PORTA DE DION

A l e š U h l í ř

LE PORTA DE DION

LE MINUTE OBRA DE ARTE TOTAL
- LE GESAMTKUNSTWERK -
E SERIOSEMENTE E PRO JOCAR FACITE
PER LE PLUS CONCISE EXPLICATION
IN UN QUADERNETTO

Le Judices

Le Porta de Dion

Le Resurrection

Frýdek-Místek
Silesia

Republica Tchech

MCMXCIII

L e J u d i c e s

Si vos imagina un placia sur le qual vade lentemente in calor extinguente del postmeridie un honeste senior secante in aere le baston con le argentin testa del ave e facente legier movimientos del capite a repeter le cortese inclinationes de pelegrinos, dunque nulle nostre recente judice appartine a iste sorta nunc non existente. Le presente judices partirmente de palatio de justitia. Illes, supercargate per le documentos de pedes a aures, son semper preste attacar como un can battite. Illes vade a domo solmente durante le noctes de pluvia. Si vos attendera, vos va vider le gruppos de judices como semper dece-duo o vinti judices ligate per manos a fortificar lor corage. Illes curre diselegantemente de maniera que illes tropesa con se e con le pavimento undose, passante trans le marischettos sanguinose.

L e P o r t a d e D i o n

Al degenerationes del tempore contemporanee le qual se appella perversamente Le Nove Evo appartine stellas, vermente le plus usate ornamentos. On encontra los sur le coperturas de libros, sur le discos, sur le plattas publicitari, illos son plus e plus frequentemente in le reclamos commercial e in le propaganda politic. Lo de que le philosophos como Kant miraculosemente habeva soniate, illo ha cadite a manos impur de venditores ambulante e charlatanes. Le stella ha devenite le marca de jocularos e tote le esseres son le joculos de illes. Lassa star le stellas inter le constellations del celo! Prefere signos natural, le belle ornamentos de flores e animales e lor synthese supreme ben cognite in le ancian Grecia e in le cultura roman, le symbolo del splendor magnific como etiam de martyrio e povressa in le catacombas christian. Le stella o le cruce. Le predilection pro illo o pro cello es le votation del destino que condemna imperturbabilemente. Le cammino del cruce es in omne directiones le via del voluntate libere e responsabilitate de su actos. Il ha al horizonte le eterne aspiration al infinitate. Le attractive cammino inter le stellas de papiro symbolisa le adoration de dominatores, le viage del cader in oblido, le danza del morte. A resister pauco al torrente de stellas, ha essite seligite como le signo a iste quader-netto le motivo de un porta de ancian citate grec Dion, le symbolo de renovation e resurrection, le ornamento belle a prime vista e a vista profunde. Le splendite sol, le stella unic, le sol stella - le Sol.

L e R e s u r r e c t i o n

Ille grec sagios qui habeva tendite a harmonia integre e al fin de vita compilava modestemente - sin alicun besonio messian de fortiar le pensatas a alteres - le resultatos de lor recognoscentias in un scripto minute, illes non ha inter nos le successores. Al tempore presente un sol pensata de interpretar tote le mundo in un obra equalmente como cata idea independente a doctrina governamental pone le officiales statal in furor immense e le plus grande liberalistas demanda le penas exemplar. On permette le mundo solmente cambiar e non interpretar lo. Il se tracta de practicar le duo ultime seculos.

Le major parte de soveranos son le heredes de Hirschel Mardochaj qui ha primemente e maestrosemente compile le desiro ardente pro un messia con un idea de solver le mundo finalmente, habeva usate le genio del gente mediocre e su impatiente expectation a messia.

Le evo del messianismo besonia le milles parve messias. Iste messiettos pretende esser le ver eccellente superhomines, le mundo e su habitantes illes opina de un existentia artificial, un joculo sin valor con le qual on joca como illes desira, nam celle materia morte se insurge a esser vivente solmente gratias a creative activitate de illes.

Le dominar super gente ha devenite plus facile, on non ha pro isto besonio de preparativo pretentiose o qualitates special. Ubi son veritate, honor e heroismo de ancian reges qui semper era de accordo cader al campo guerrier al capite de lor armeas? In buccas de dominatores professional qui - illes mesme celate in

profunde fortalessas, mangiante le rossiniolos rostite - da le chassa per provocar impietosemente le pedones al macello sanguinose. Talmente le veritate, honor, heroismo e libertate ha devenite le ideas artificial. Le libertate como le plus usate parola sonate vacuemente repara le unitate intime e le harmonia con le mundo circumstante. Le homine ha perdite quasi toto excepte su vinculos de ferro. Toto vivente e natural era voluntariamente substituite per le nove stilo vital le qual prefere lo artificial e lo mortal. Le rugito synthetic como le musica artificial, le lingua artificial esperanto como un idioma de canalias mutilante le divin hereditage de nationes, le artificial religiones, nationes, statos, frontieras, aves in caviis e jam feminas etiam. Illos son create per illes qui ipse pretende esser deos. Le nationes, linguas, Deo e altere unitates natural son fundite a crear le nove differentias: Un imbecille "poeta" contra Shakespeare, le demente "compositor" e "pictor" contra Bach e Goya, folle feministas contra le imagines de Rubens, le femina contra le viro. Lo arteficial cuje ordine es chaos causara revoltas, decadentias e lo natural cadera in ruinas.

Revoluciones face cambiamentos absurde. Le resultatos con senso son le deductiones de eventos invisibile de puncto de vista de un homine. Le narrationes de vetule sagas presenta le provas del saper de illo jam in etate del petra. Un homine, le ver Copernicus neolithic, le parente del racia active per observar in tenebras le stellas habeva discoperite anno mundial, le periodo de un torsion del axe de planeta durante 25 870 annos normal in illos dece-duo certe constellationes sur le visibile

celo alterna in rhythmo del evo mundial le qual contine 2 156 annos. Nostre mythos e contos son le abbreviationes de eventos que in realitate dura le milles annos. E nos adhere a illes qui determinava le characteres de omne evos desde tempores primitive, plenante per isto nostre destino.

Le seculos presso le tempore del alternation de duo evos son le etate de maxime luctas e conflictos per que multes se effortia de devenir le potentes del evo veniente. Le signification de magia e credentia in necromantes augmenta si immensemente que al momento critic, in exacte puncto del cambiamento, al tornante del evo, le fortias de tenebras pare de vencer. In 1967 - como alicun astronomos habeva calculate - nostre terra ha venite in un nove evo, del signo del zodiaco Pisces al signo Aquario.

In despecto de "successos de democratias" era in iste seculo transfluente plus sanguine que in tote le precedente historia human. Solmente illo de nostre seculo, fluente in loco de aqua trans le lecto de Riviera Feroce sub le Ponte de Carolo facerea un torrente terribile durante plus que duo horas. Le fortias de tenebras se allegra de sperar le major torrente in futuro proxime. Le picturas de Viennese Hermann Nitsch dice multo. Le longe telas penetrante intensemente per le color rubie, le innocente animales mortificate brutalmente e le spectatores del theatro orgiose immergite in sanguine, intestinos e excrementos de maniera que on face un pagan culto de le qual senso es clandestin.

Jam nunc le magia deveni le medio plus importante pro servir le fin clandestin, capturate in retes de magos flotta le victimas

sequente le torrente del nove evo como porcalias le qual seque le currente del canal.

Tosto essera renovate le executiones public como le nove ludo. Il haberea manco de victimas de las immolar sur le scafolt a causa de il ha nulle deliquentes. Le potentia statal non se occupa de perseguer les, le infanticidas, occisores in grande quantitates e altere monstros curre ubique sur le stratas. Le officio del ministerio public con su feroce procuratores perseque nove delictos, le delictos arteficial. Non es possibile exprimer un opinion independente sin esser pro isto castigate.

Cata execution velle devenir un missa de nove religion universal e etiam le arte supreme, le ver obra de arte total. Qui explicarea tote le mundo in un libro a disvelar iste dolo mal, ille tosto spectara al abattitorio, le templo de nove religion.

Le signos de nove evo sur le muros de ancian ecclesias. Le vetule symbolos son deridite e maledicite. E trans le large porta entra le nove dominator. Le porcalias - ecstatic per le rugito rhythmic e cecate per le splendor del stellas - flotta in currente del nove evo. On ha vendite le resurrection pro le dissolution in iste rubie fluvio. On vendera le represental victima pro un macelleria.

Totevia post un hiberno va venir un primavera e post cata morte le resurrection. Le usurpator ha demonstrate tote su jocularias charlatanesc. Si ille desidera le victimas sanguinose, sia insanguinate le usurpator mesme.

Aleš Uhlíř nasceva in 1951 a citate silesian Svinov le qual nunc es un suburbio del centro industrial Ostrava. In 1977 ille ha obtenite le doctorato in Derectos al Universitate in Brno. Ille es jurista, habita in Frýdek-Místek.

Le contos e etiam le photographias ille poteva publicar desde 1990. Ante iste data illos era cognite solamente in un parve circulo de amicos. Le exposition de photos Sur le motivos de Franz Kafka non habeva in 1983 le permission de parte del officios.

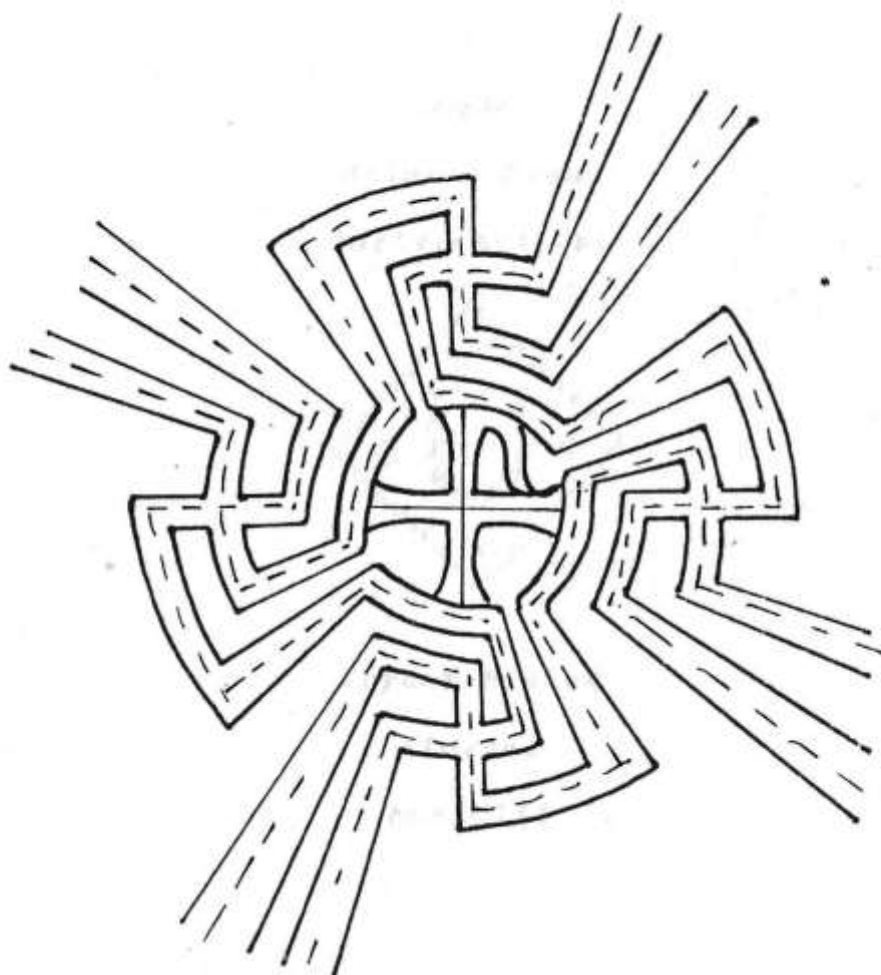
In 1992 ille ha obtenite le precio in le national concurrentia litterari Šrámkova Sobotka. Le 1-me de julio - 1-me de agosto iste anno essera tenite su tertie exposition public in le castello de citate Bruntál ubi le photographias essera accompagnate per textos litterari.

Iste opusculo era facite

a occasion del

11-me Conferentia I. de Interlingua

ALEŠ UHLÍŘ
BRÁNA Z DIONU

A l e š U h l í ř

BRÁNA Z DIONU

*Vážný i žertovný pokus o
Gesamtkunstwerk
co nejstručnějším výkladem
v jednom sešitě*

Soudci

Brána z Dionu

Zmrtvýchvstání

Frýdek-Místek

Slezsko

MCMXCIII

S o u d c i

Máte-li na mysli obraz náměstí, jímž v chladnoucím žáru pozdního odpoledne zvolna kráčí, švihaje holí se stříbrnou ptačí hlavou rozšafný pán, opětující zdvořilé úklony kolemjdoucích lehkým, leč zdaleka viditelným pohybem hlavy, tak žádný z našich soudců není z tohoto vyhynulého druhu. Dnešní soudci jen zřídkakdy opouštějí soudní palác. Zavalení spisy až po uši, vždy připraveni zaútočit proti každému rušiteli trvale připomínají pánem bílého psa, jenž se najednou utrhł z řetězu a jsa touto změnou úplně zmaten zalezl k plotu do kopřiv. Domů soudci táhnou za deštivých nocí, kdy ani potulný pes nevystrčí čenich ze své skrýše. Počkáte-li si, pak uprostřed noci spatříte skupinky soudců, obvykle po dvanácti až dvaceti jedincích držících se za ruce - to aby si navzájem dodali odvahy - jak neohrabaně, klopýtající o sebe a o vzdutou dlažbu utíkají středem těch největších a nejhlubších kaluží krve.

B r á n a z D i o n u

K znetvořeninám současné doby, jež se zvráceně nazývá Nový věk, patří hvězdy, nejpo-
užívanější ornamenty. Jsou na obalech knih a
hudebnin, v obchodní reklamě i v politické
propagandě. To, o čem filosofové jako Kant s
obdivem snili, padlo do špinavých rukou kramářů
a šarlatánů. Hvězda se stala znakem hráčů,
jejichž hračkami jsou všechny bytosti. Nechejme
hvězdy mezi souhvězdími nebe! Dejme přednost
přirozeným znakům, nádherným ornamentům květin a
zvířat v jejich nejvyšším duchovním znaku
života, dobře známém ve starém Řecku i v kultuře
Říma, symbolu zářivé nádhery i utrpení a bídy
křesťanských katakomb. Hvězda nebo kříž. Záliba
v tom či onom, jsouc volbou osudu, nezvratně
předurčuje. Křížová cesta je drahou svobodné
vůle a odpovědnosti za sebe a za své činy,
lákavá cesta řadami hvězd je klaněním se vládcům
tohoto světa, cestou zapomnění, tancem smrti. S
úmyslem čelit alespoň nepatrně záplavě hvězd,
byl jako znak na tento sešit vybrán motiv z
brány starého řeckého města Dion, symbol obnovy
a zmrtvýchvstání, ornament krásný jak na první
pohled tak z pohledu nejzasvěcenějšího -
- samo Slunce.

Z m r t v ý c h v s t á n í

Ti řeční mudrci, kteří usilovali o harmonii a teprve na konci života výsledky svého poznání skromně shrnuli - bez mesianistické potřeby vnutit své idee ostatním - do jediného útlého spisku, nemají již mezi námi následovníky. Dospěli jsme do takové mizérie, že pouhá myšlenka vyložit svět jednou knihou, stejně jako každá samostatná, od vládní doktriny neodvislá úvaha uvádějí vládce do zuřivosti a i liberálové rázem volají po exemplárních trestech. Poslední dvě století je dovoleno svět pouze měnit, ne vykládat! Většina vládců tak patří k dědicům Hirschela Mardochaje, jenž první umně spojil touhu po mesiáši s ideou konečného řešení světa, využiv k tomu mistrně génia masové průměrnosti.

Mesianismus se neobejde bez tisíců malých mesiášů. Tito považují sebe za vyvolené nadřazence, svět a jeho obyvatelé jsou pro ně umělou substancí, bezcennou hračkou, s níž mohou nakládat a pohrávat si jak se jim zlíbí, neboť tento mrtvý svět nabývá přirozenost teprve jejich působením.

Vládnutí se velmi zjednodušilo, nevyžaduje náročnou přípravu ani zvláštní, mimořádné vlastnosti. Kde je pravda, čest a odvaha bývalých králů, ochotných v každém okamžiku padnout na bitevním poli v čele vojska? Staly se umělými pojmy v ústech vůdců z povolání, vůdců za úřednický plat, štvoucích poddané do jatek z bezpečných úkrytů, pojídající přitom pečené slavičky. Duté slovo svoboda nahradilo vnitřní celistvost a její harmonii se světem, člověk ztratil vše a odměnou získal okovy. Dobrovolně nahrazuje vše přirozené a živé

umělým a mrtvým. Umělá hudba jako křik pralesa, umělá řeč esperanto coby hulvátské skřeky lumpenproletariátu znetvořující boží dědictví národů, umělá náboženství, umělé národy, státy a hranice, umělí ptáci v klecích ba i umělé ženy. Vše tvořeno těmi, kteří se považují za bohy. Vše musí splynout, aby vznikly nové rozdíly: slabomyslný "básník" namísto Shakespeara, choromyslný "skladatel" a "malíř" proti Bachovi a Goyovi, bláznivé feministky proti Rubensovým obrazům, žena proti muži. Umělost, jejímž řádem je chaos, zapřičiňuje vzpoury a vede k rozvratu. Vnucovaná jednota tak končí v ruinách.

Revoluce vedou k absurditám. Smysl mají jen změny jako důsledky událostí nepostřehnutelných jedním životem. Příběhy starých ság jsou neklamným důkazem o poznání, učiněném již v pravěku příslušníkem našeho plemene, skutečným Koperníkem doby kamenné. Ten odhalil tajemství periody světového roku, doby jednoho uzavřeného pohybu zemské osy, trvajícího 25 870 pozemských let. V nich se dvanáct viditelných souhvězdí oblohy střídá v rytmu světového věku - 2 156 let. Naše mýty a pohádky jsou zkrácenými obrazy dějů, odehrávajících se na obloze po tisíciletí. Určujeme od nepaměti charakter jednotlivých věků, plníme své poslání.

Století blížící se obratu věků jsou dobou největších konfliktů a bojů, neboť mnozí se chtějí stát vládci nastupujícího věku. Stoupá význam magie, čarodějnictví a okultismu, takže v přesném okamžiku změny, v onom obraťu věků se zdá, že síly temnot zvítězily. Náš obrat věků nastal v roce 1967, jak propočítali někteří astronomové. Naše země vstoupila do nového věku, ze znamení Ryb do

znamení Vodnáře.

Pomineme-li "úspěchy a klady" demokracií, zjistíme, že jen v tomto jediném století bylo prolito více lidské krve než za celou předcházející historii lidstva. Pouhých sto let pod taktovkou moderních demokracií proti celým dějinám člověka! Tato úmyslně prolitá krev našeho století, proměnivší se ve vodu, tekla by korytem Divoké řeky pod Karlovým mostem plným proudem po dvě hodiny. Síly temnot, usilující o krvavou řeku bez konce se radují v předtuše blízkého vítězství. Leccos napovídají obrazy Vídeňáka Hermanna Nitsche. Dlouhá plátna nasáklá červenou barvou, brutálně usmrcovaná nevinná zvířata a diváci tohoto divadla válející se ve zmeti krve, střev a výkalů. Jako by se tu provozoval nějaký dávný pohanský kult, jehož nový smysl je utajen.

Kouzelnictví, tajné spolky a podivné kulty, vyžadující krvavé oběti pronikají do vlád a stávají se uznávanými a váženými. Z nejvyšších míst se proslýchá, že budou zavedeny veřejné popravy. Detailní představy o způsobu usmrcení jsou zatím rozdílné. Vládní strana trvá na rozčtvrcení, opozice prosazuje naražení na kůl. Obě strany sice vynaložily nemalé úsilí na prosazení vlastní představy, síly jsou však tak vyrovnané a názory poslanců, kteří přebíhají od jedné strany ke druhé tak proměnlivé, že věc bude muset rozhodnout hlava státu. Nejspíše budou uzákoněny oba způsoby obřadu s volbou odsouzence. Vzdá-li se tento práva volit, rozhodne los. Přestože jde o významnou změnu v dosavadní tradici práva, nevěnuje tomu obyvatelstvo zvláštní pozornost. Násilnosti a smrt staly se všedností. Je to cena - jak stále připomíná vláda - již nutno zaplatit za dar svobody. Oběťmi nebudou klasičtí zločinci.

Delikty jako loupeže a vraždy se ostatně již dávno nestíhají a zrůdy všeho druhu běhají nerušeně po ulicích. Státní nádvladnictví stíhá nové zločiny, vesměs delikty spáchané slovem. Stěží lze vyslovit jen trochu originální názor a nebýt vzápětí potrestán - tu pro urážku nějakého lumpa, tam pro šíření poplašné zprávy, což je prostý důsledek zákonné nevyvratitelné domněnky o naprosté tuposti obyvatelstva, jež není schopno rozlišit skutečnost od fikce nebo mít vlastní úsudek.

Každá poprava by měla být obřadem nového universálního náboženství a také jediným, nejvyšším druhem umění, opravdovým Gesamtkunstwerkem. A kdo by vyložil svět v jediné knize a odhalil tento zlý úmysl, ten brzy spatří jatka, chrám nového náboženství. Zdi starých katedrál jsou pomalovány znaky nového věku. Dávne symboly jsou vysmívány a zatracovány. A branou otevřenou dokořán vstupuje uchvatitel, nový uchazeč o trůn. Omámena rytmickým řevem a oslepena září hvězd plují hovna s proudem nového věku. Zmrtvýchvstání prodáno za rozplynutí v rudém proudu, zástupná oběť za jatka.

Avšak po každé zimě přijde jaro, po smrti vzkříšení. Uchvatitel již předvedl všechny své kejkle, přeje-li si skutečně krvavé oběti, musí se mu vyhovět. Budiž proto proleta krev samotných obětovníků.

Aleš Uhlíř (nar. 1951) je povoláním právník, žije ve Frýdku-Místku. Povídky a fotografie publikuje od roku 1990. Dříve byly jeho práce známy jen v úzkém kruhu přátel. Výstava fotografií Na motivy Franze Kafky nebyla v roce 1983 frýdecko-místeckou schvalovací komisí povolena. Autorovy fotografie a prózy uveřejnil Tvar, Tvorba, Literární noviny, Fotografie, Moravské noviny, Moravskoslezský týden, Lidová demokracie aj. Několik próz a snímků otiskla Panorama in Interlingua, mezinárodní časopis redigovaný v Dánsku. V literární soutěži Šrámkova Sobotka 1992 získal čestné uznání za Večírky u hraběnky a jiné prózy. Ve dnech 1.7. - 1.8. tohoto roku bude mít třetí výstavu, pořádanou na Bruntálském zámku, fotografie tu budou poprvé doprovázeny literárními texty.

A l e š U h l í ř

K L E T B A

Sílu k popírání - k tomuto nejpřirozenějšímu projevu ustavičně se
proměňujícího, obnovujícího, odumíráním oživajícího lidského
bojovného organismu - tu máme vždycky, ne však odvahu, ačkoli přece
život je popírání, tudíž popírání je přitakávání.

Franz Kafka

K l e t b a

Je obvyklé, povídá-li se o nějakém domě, že na něm leží kletba. Ba každé město by mělo mít takový dům, neboť stará kletba se pojí s příjemně dráždicím hrůzostrašným příběhem a do současnosti nezasahuje. Ve srovnání s takovou turistickou atrakcí je kletba z údolí pod Ledovou horou skutečným neštěstím. Týká se všech starých obydlí a všech jejich obyvatel. A namísto starého příběhu je zde nepříliš stará historie těch, kteří opustili své domovy, dají-li se tak nazvat rozmanitá místa bez domovských pout, a náhodou se sešli zrovna zde pod Ledovou horou. Nemají společnou řeč, společné zvyky, pojí je jediné - - společná loupež. A prokletí zločinu předků, podobně jako v Poeově Domě Usherů, přechází na potomky, kteří, ač sami nic nezavinili, jsou zatěžováni stále rostoucí vinou. Jejich ruce jsou svázány, mysl zatemnělá. A blíží se den, kdy stejně jako onen dům Usherů, budou i zanedbané a rozvalené domy v údolí pohlceny černými močálovými hlubinami.

V o l b a

Většina znaků a ornamentů náleží do dvou skupin. Ta první, to jsou kříže všeho druhu, od těch nejjednodušších po složité obrazy sestavené z lidských nebo zvířecích těl. Ke druhé patří všechny hvězdy. Záliba v tom či onom, jsouc volbou osudu, nezvratně předurčuje. Křížová cesta je dráhou svobodné vůle a odpovědnosti za sebe a za své činy, lákavá cesta řadami hvězd je klaněním se vládcům tohoto světa, cestou zapomnění, tancem smrti.

D u h o v ý m o s t

Silné oprýskané zdi, jež se dosud nikomu nepodařilo zevnitř prorazit, oddělují naše město od neznáma. Jen záhadné mocné údery vedené zvenčí občas probijí hradbu a městská rada, které jinak nevadí rozvalené a pusté domy na náměstí, pak dohlíží na opravu zdi. Nešťastníci vybraní podle tajného klíče vyplňují otvor maltou a kameny a jakmile díru zacelí, jsou všichni u zdi zastřeleni a naházeni do starých rybníků, změnivších se za vlády městské rady v mrtvolně zapáchající bažiny. Nikdo neví, jak silná je zeď. Obec mlčky přijímá učení rady o ráji za zdí, do něhož se po smrti přechází duhovým mostem. Tak jedinou branou do ráje je nekonečná, neuměle slepovaná zeď.

V á l e č n ý p o k ř í k

Dřívější náčelníci, stále se podivující, tu zimním mrazem, vzápětí jarním deštěm a pak bezmocně v úžasu, neschopní činu, stojící před žářem léta, nepochybně pocházeli z jakési pohádkové země někde u rovníku, kde přírodní živly v dokonalé souhře ochotně plnily ta nejrozmařilejší lidská přání.

Ti dnešní náčelníci snad přišli ze středoasijských pouští, možná jsou přímými potomky Attily či Džingischána a jejich neumdlévající hlučné povykování, jímž nás pobízejí k novému stěhování, je výzvou k polnímu tažení, jež by naši hordu, poněkud dlouho setrvávající v nečinnosti na jediném místě, dovedlo až na pobřeží oceánu a splnilo sny jejich dědů. Už nyní někteří z nás, obzvláště v noci, nemohou-li z obav usnout, slyší kolem svých domů dusot tisíců kopyt doprovázený divokým, pustým smíchem.

U příležitosti výstavy fotografií
na bruntálském zámku v roce 1993
vyhotoveno
50 číslovaných výtisků.

Tento výtisk má číslo

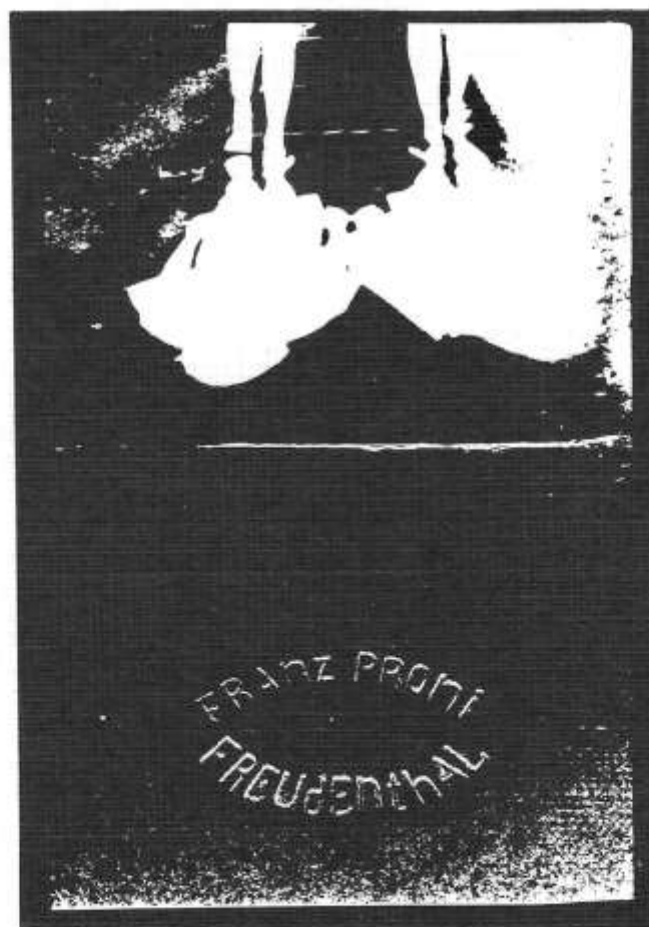
:::3:::
:3:

Aleš Uhlíř

Imaginationes

con

photographias

Servicio de Libros UMI

Aleš Uhlíř

Imaginationes con photographias

**Le malediction
e altere pecias de penna
acompaniate per photographias**

Servicio de Libros UMI

1994

*Dedicate a mi sposa Miroslava.
A.U.*

Aleš Uhlíř nasceva in 1951 in le citate silesian Svinov, le hodi-
erne suburbio del centro industrial Ostrava in le Republica
Tchec. In 1977 ille ha obtenite le doctorate in Derectos al
Universitate de Brno. Ille es jurista, habita in Frýdek-Místek,
es maritate e ha un filia e un filio. Le cognoscentias technic al
photographar ille ha obtenite per su patre, un photoamateur.
Con intentiones seriose ille photographa e scribe prosa desde
1974. Publicar le obras non esseva tunc possibile. Le exposition
de photos preparate in 1983 in Frýdek-Místek non esseva per-
mittite del officios. Le photos e le textos esseva cognite solmente
in un parve circulo del amicos. Desde 1990 su photos e contos
son publicate in periodicos e revistas in paisés tchec. Ille ha
arrangiate tres expositiones photographic, le plus recente in
1993 in le castello del citate Bruntál, ubi le photographias esseva
primemente accompagnate per textos litterari.

Textos e photos © 1994 Aleš Uhlíř

Tote derectos reservate. Nulle parte de iste publication pote esser repro-
ducite, conservate in un systema de recerca documentari o transmittite in
ulle forma o per ulle modo – electronic, mechanic, per photocopiator, regi-
stration o alteremente – sin le permission prior del proprietario del directo
de autor.

Prologo

Un photo pote dicer plus que mille parolas. In le mundo jornalistic on recognosce le valor de un bon illustration, que fortemente supporta – e a vices mesmo pote substituer – le ben preparate articulo.

Certe photos ha nervo. Illos exprime per proprie fortia le sensos, le atmospha, le location in un maniera que attrahe le oculos del spectator e captura su interesse pro cercar sempre nove detalios del motivo. On pote spectar los plure vices e sempre trovar novas in illos. Isto certo es un qualitate.

Aleš Uhlíř ha publicate alcun de su obras in le magazin PANORAMA, editate per le Union Mundial pro Interlingua. Le photos non es mer illustrationes. Illos ha lor proprie conto, lor proprie historia, lor proprie idea.

Il es un placer poter presentar ci – pro le prime vice e in interlingua – un selection del obras per Aleš Uhlíř pro un publico plus grande.

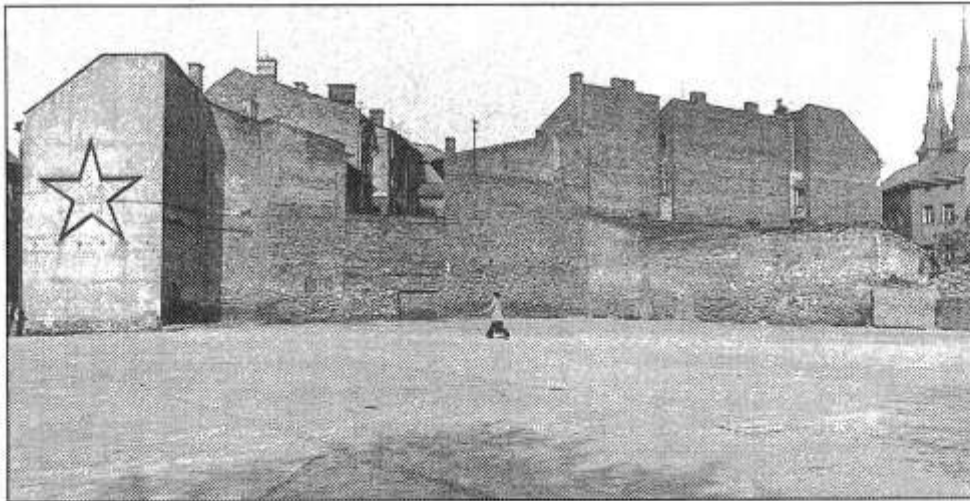
Bon viage in le imagines ... e in le imagination.

Thomas Breinstrup
redactor in chef del PANORAMA

Contento

Le ponte del iride	6
Le judices	9
Le cadita del celo	11
Le porta de Dion	14
Le crito guerrer	17
Le malediction	21
Le monte glacial	24
Le resurrection	29

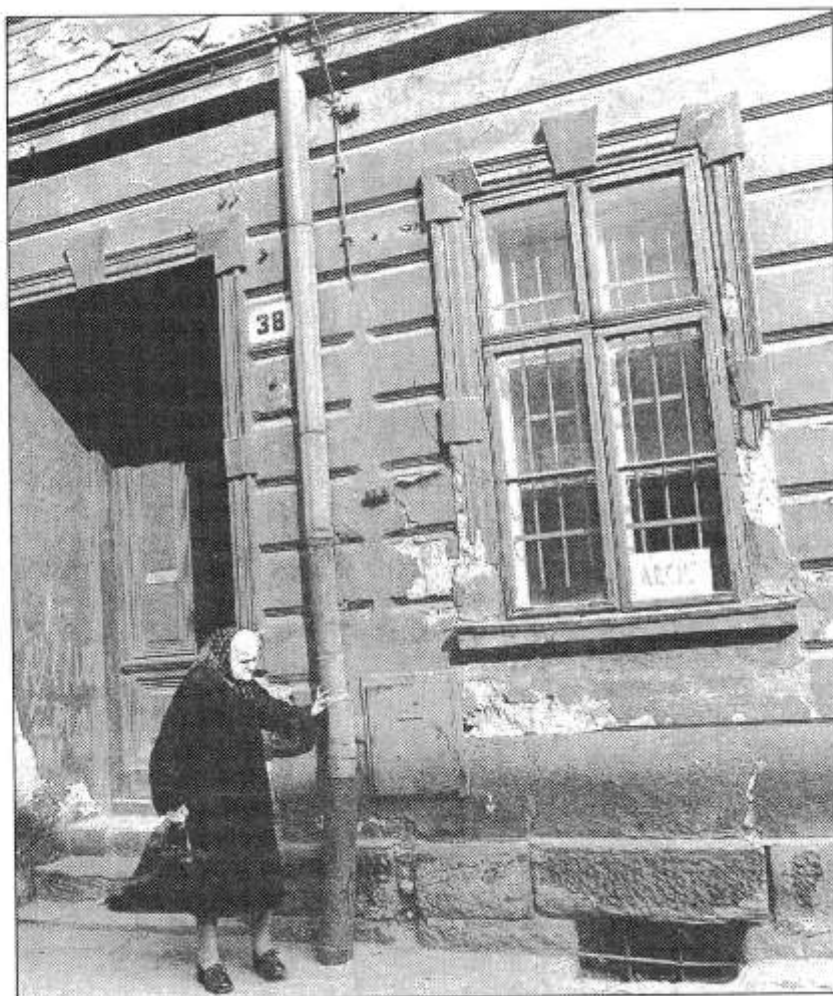
Le ponte del iride

Le muralias forte, que nemo ex le interior penetrava, divide nostre urbe ab le mundo incognite. Solmente colpos mysteiose ex le exterior passava a vices de parte a parte per le muro divisorii. Le consilio municipal presta attention al reparation. Le infelices, seligite per un selection secrete, mura e imple le foramine per le briccas e mortero. Haberea illo essite implite, tote le obreros se trovarea sur le loco presso le muro tirate e jectate al vivarios vetule, olim tanto ric per pisces, nunc durante le domination del consilios municipal, cambiate al morte maremma putente.

Nemo sape, quanto forte son le muralias. Tote le communa recipe indiscutibilmente le doctrina del consilio de un paradiso detra le muralias, in illo on pote entrar jam in vita terrestre per le ponte del iride. Talmente un simple muro e un doctrina dilettantesc ha devenite le porta unic al paradiso.

Le judices

Si vos imagina un placia sur le qual vade lentemente in calor extinguente del postmeridie un honeste senior, secante in aere le baston con le argentin testa del ave e facente legier movimentos del capite a repeter le cortese inclinationes de pelegrios, dunque nulle recente judice nostre appartine a iste sorta nunc non existente. Le presente judices parti rarmente del palatio de justitia. Illes, supercargate per le documentos de pedes a aures, son semper preste a attaccar como un can battite. Illes vade a domo solmente durante le noctes de pluvia. Si vos attendera, vos va vider le gruppos de judices semper dece-duo o vinti, ligate per manos pro fortificar lor corage. Illes curre dis-elegantemente de maniera que illes tituba con se e con le pavimento undose, passante trans le marischettos sanguinose.

Le cadita del celo

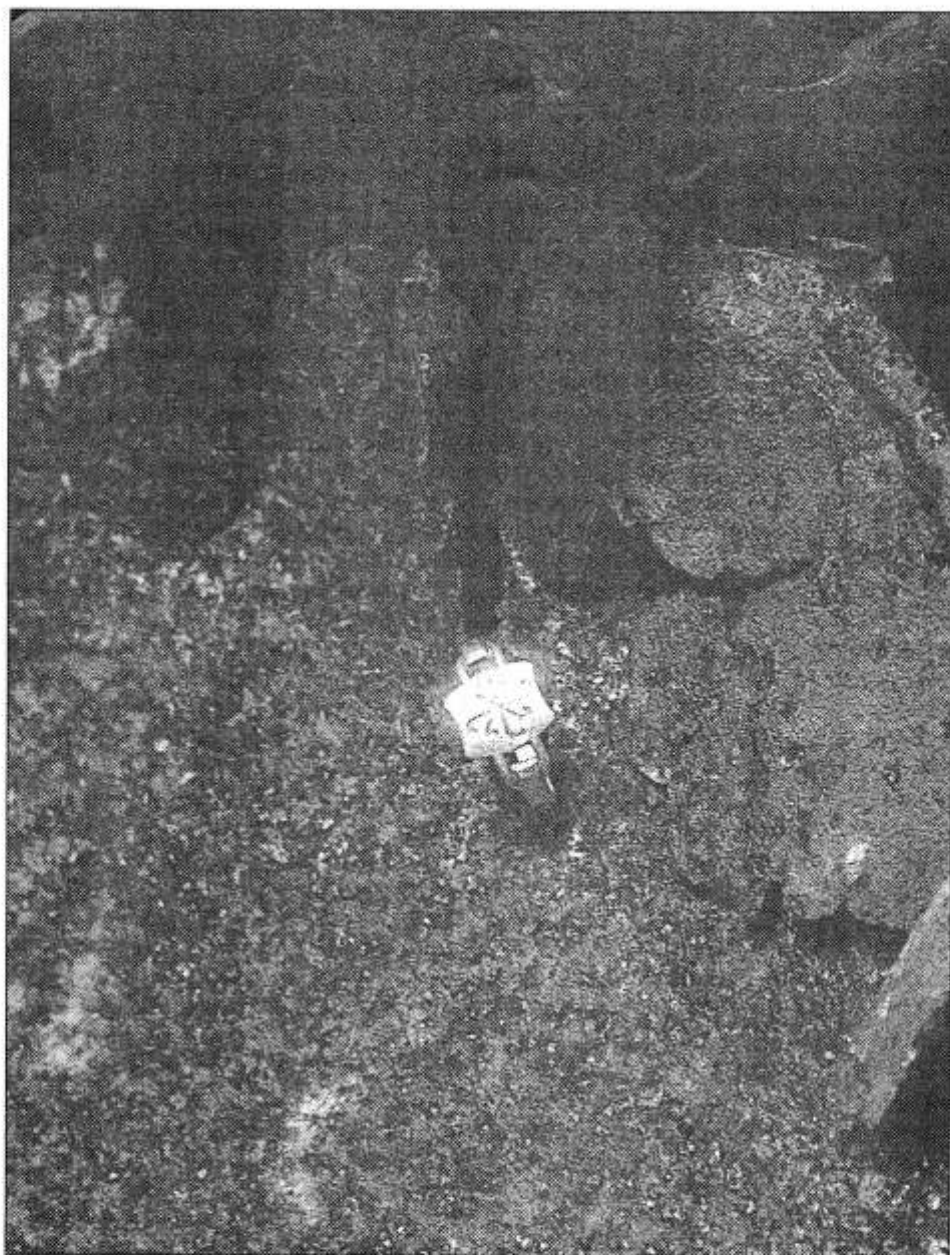
Secundo un fabula antique advenira le fin del mundo in caso que le celo cadera. Hodie nos nos ride de isto, nam il es probate que le presupposition que ligava incondicionalmente le cadita simple del celo con le destruction del mundo non esseva juste. In nostre templo, ubi omne dies nos nos assembla pro orar, nos move intenseamente le capites pro vider le foramine in le tecto. Le volta del templo con le frescos del sol e del stellas ha cadite. Nos pote strangular, ma trans le ruptura del volta le stellas real nos non vide. Pro isto domina inter nos le conviction, que nostre mundo ha supervivite le cadita del celo, e a causa de nostre corage le feritate nos plena.

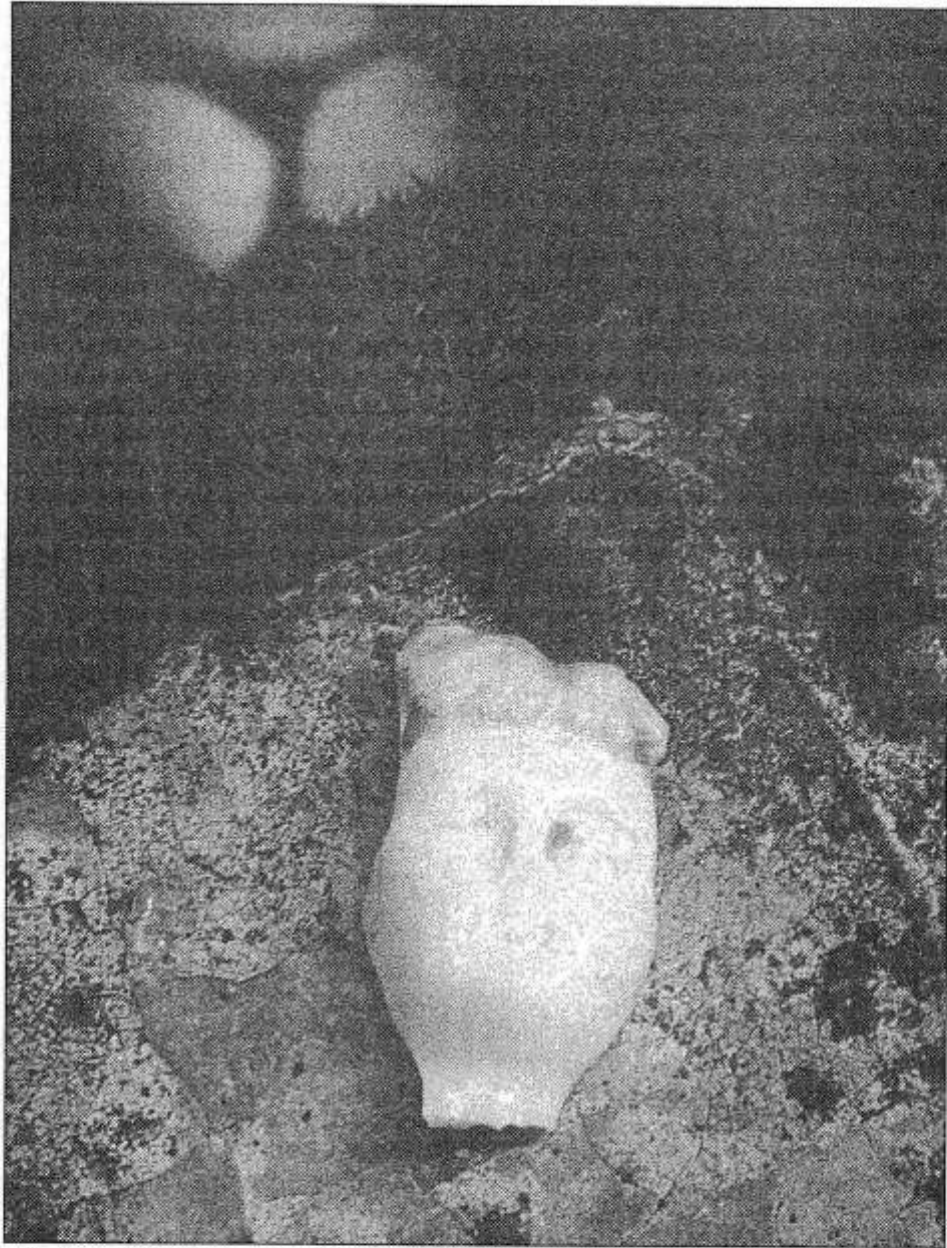

Le porta de Dion

Al degenerationes del tempore contemporanee, le qual se appella perversemente Le Nove Evo, appartine stellas, vermente le ornamentos le plus usate ornamentos. On los encontra sur le coperturas de libros, sur le discos, sur le plattos publicitari, illos son plus e plus frequentemente in le reclamos commercial e in le propaganda politic. Le ideas miraculose que philosophos como Kant haveva, ha cadite in le manos impur de venditores ambulante e charlatanes. Le stella ha devenite le marca de jocalatores, e tote le esseres son le joculos de illes. Lassa star le stellas inter le constellationes del celo! Prefere signos natural, le belle ornamentos de flores e animales e lor synthese supreme ben cognite in le ancian Grecia e in le cultura roman, le symbolo del splendor magnific como etiam de martyrio e povressa in le catacombas christian. Le stella e le cruce. Le predilection pro illo e pro isto es le votation del destino que condemna imperturbabilemente. Le cammino del cruce es in omne directiones le via del voluntate libere e del responsabilitate de su actos. Il ha al horizonte le eterne aspiration al infinitate. Le attractive cammino inter le stellas de papiro symbolisa le adoration de dominatores, le viage del cader in oblido, le dansa del morte. A causa de isto le habitantes de ancian Dion sub Olympo haveva seligite sur le porta de citate como le symbolo de renovation e resurrection le stella unic, le sol stella – le Sol.

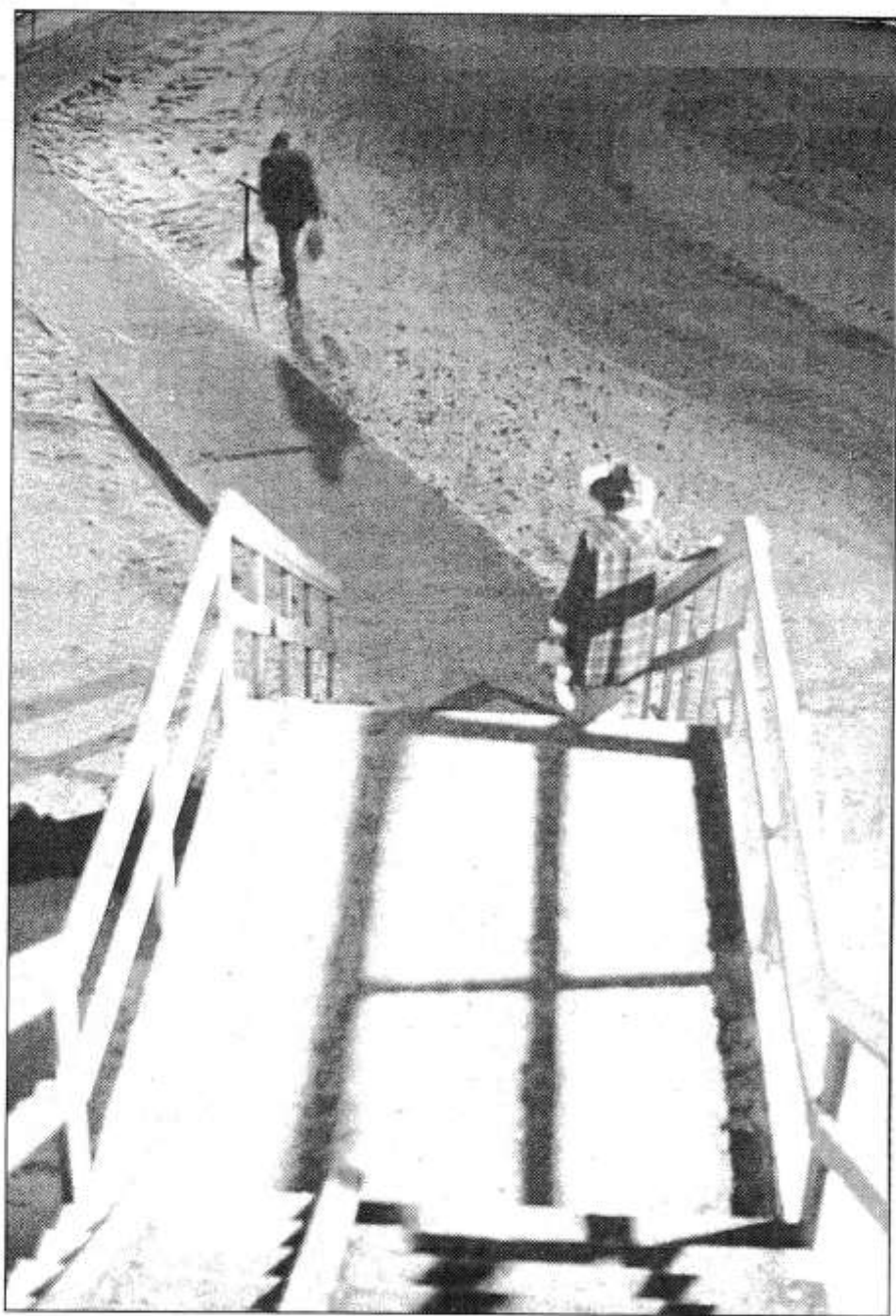

Le crito guerrier

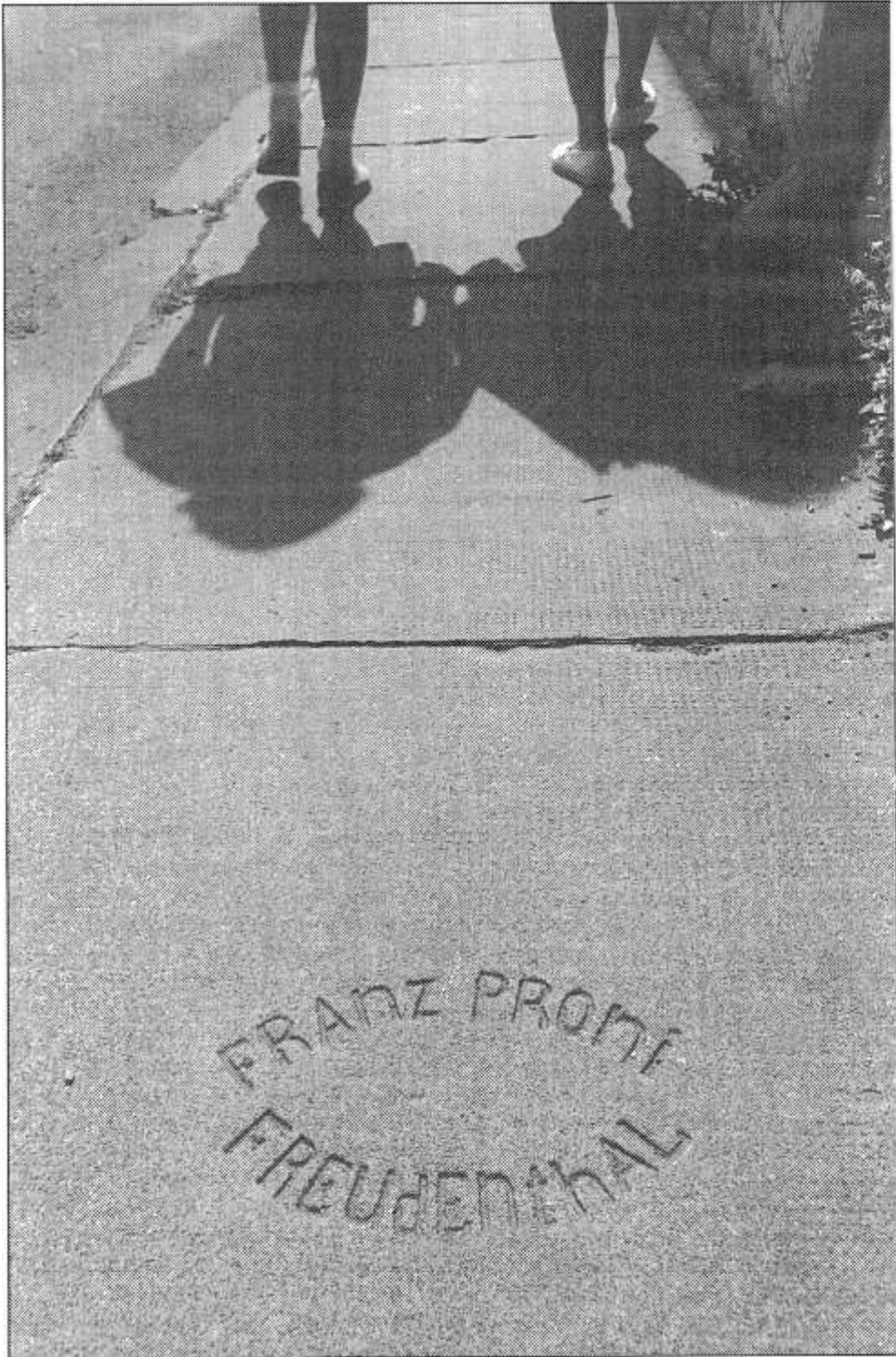
Le commandantes ancian meraviliante del frigido hibernal, del pluvia primaveral e post isto stante impotente e sorprendite sin poter facer un cosa con senso ante le calor del estate, illes descendeva probabilmente ex un pais fabulose, que se trova alicubi a presso del equator, ubi le elementos del natura in le collaboration perfecte plena le plus vitiose del desiros human.

Le commandantes contemporanee ha arrivate forsan ex le desertos de Asia central, illes son forsan le descendentes directe de Attila o Dchingschan e lor strepito ruitose per medio del qual illes nos coerce a transmigrar de novo, illo es le provocation pro le campania le qual conducerea nostre horda al costa del oceano pro complir le sonios de lor avos. Ab ora multes inter nos, quando illes non pote dormir in le nocte a causa del timor, audi preter le domos le battimento de milles pedes equestre accompagnate per le riso feroce.

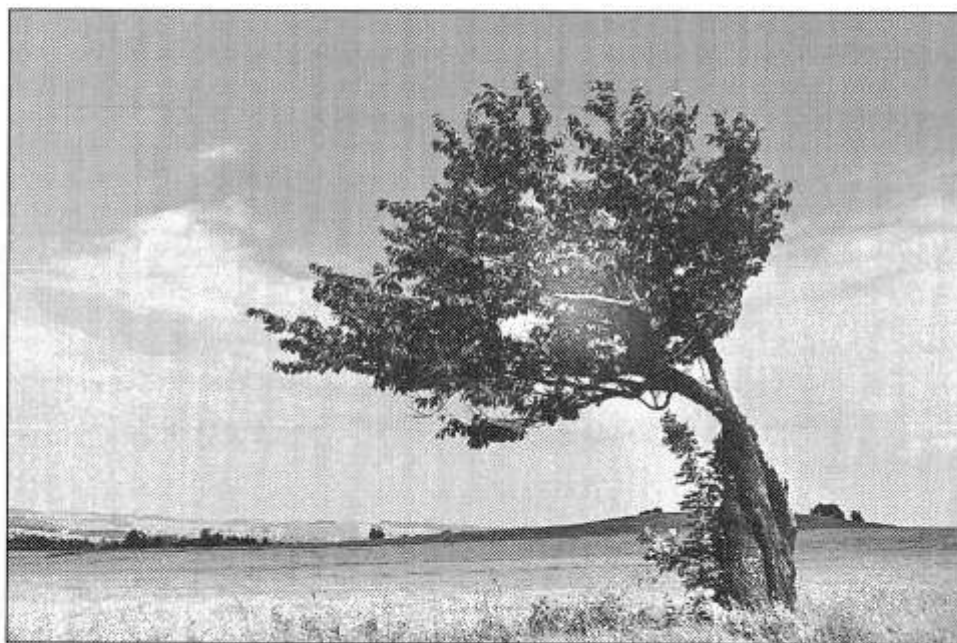

Le malediction

Il es usual associar un vetule domo con un mysteriose malediction. Pro dicer le veritate, cata citate debe haber un tal domo, pois que un vetule malediction ligate con un narration de horror trahe visitatores e non tocca al presentia.

Totevia, comparate con iste curiositate, le malediction ex le Valle Tranquille es le ver infortuna que tange tote le villages, omne ancian domos e lor habitantes vivente. E in loco del vetule narration imaginative il ha hic le historia, le realitate non troppo vetule de illes qui habeva quitate lor terras natal pro incontrar se casualmente in iste valle. Necubi habente essite tenite per un patriotismo illes non ha un lingua commun o proprie traditiones, un cosa unic les liga – le rapina commun.

E le malediction causate per crimines del ancestres passa, similemente como illo in le Domo de Ushers de Poe, al descendentes innocente, qui son cargate del culpa crescente. Lor manos son incapace, lor ration coperite. E un die futur essera le devastate domos, como illo de Ushers, sepultate in le profunditate nigre.

Le monte glacial

Senior N., le redactor del diario districtual Flamma, sedeva apud un tassa de caffè in le redaction, que se trovava in un edificio plus alte que le alteres del urbe.

Le servitrice, antea essente al mesme hora a su domo, le reguardava nervosamente tardive, qui mirava le habitantes rapidamente cruciante le placia pro ganiar ulle victualias quotidian. N. non hastava a domo. Ille attendeva un vespere calide de julio, le soiré con su amicos in le restaurante Stella. Ille habeva un vista magnificamente panoramic del fenestra al cresta del montania, nam le urbe jaceva in un valle sub le montania. Solmente le monte le plus alte del cresta non esseva vidite a causa del colle conic con un picco glacial. Illo ascendeva juxta le urbe, illac ubi le edificios municipal finiva.

Super le picco sur un parve loco sin glacie stava un ecclesia. Le grande campos del glaciero ja tangeva al margine del stratas. Per le sono vespéral del campanas N. reveniva al realitate del camera del redaction. Ubique sur le solo jaceva le paccos del diario Flamma. In le anno passate tote le edition habeva facilmente essite vendite durante un die, dece milles exemplares. Al presente on vende minus que un medietate de illo. Il es necesse imprimer multe annuncios commercial. Il ha nulle altere possibilitate.

N. ha prendite ex un cumulo un diario e lo ha aperite. Un insertion extravagante imprimate per litteras maxime ha trahite a prime vista su attention. Alicun senior, qui se appella – ecce como extremamente! – Schamballah, cerca le condiscipulos con le quales ille studeva in le lyceo de hic ante cinquanta annos e depost iste longe tempore amarea reunir cameradas vivente del classe. Senior Schamballah es certamente multo ric, iste annuncio ha costate plus que un ganio septimanal del redactor.

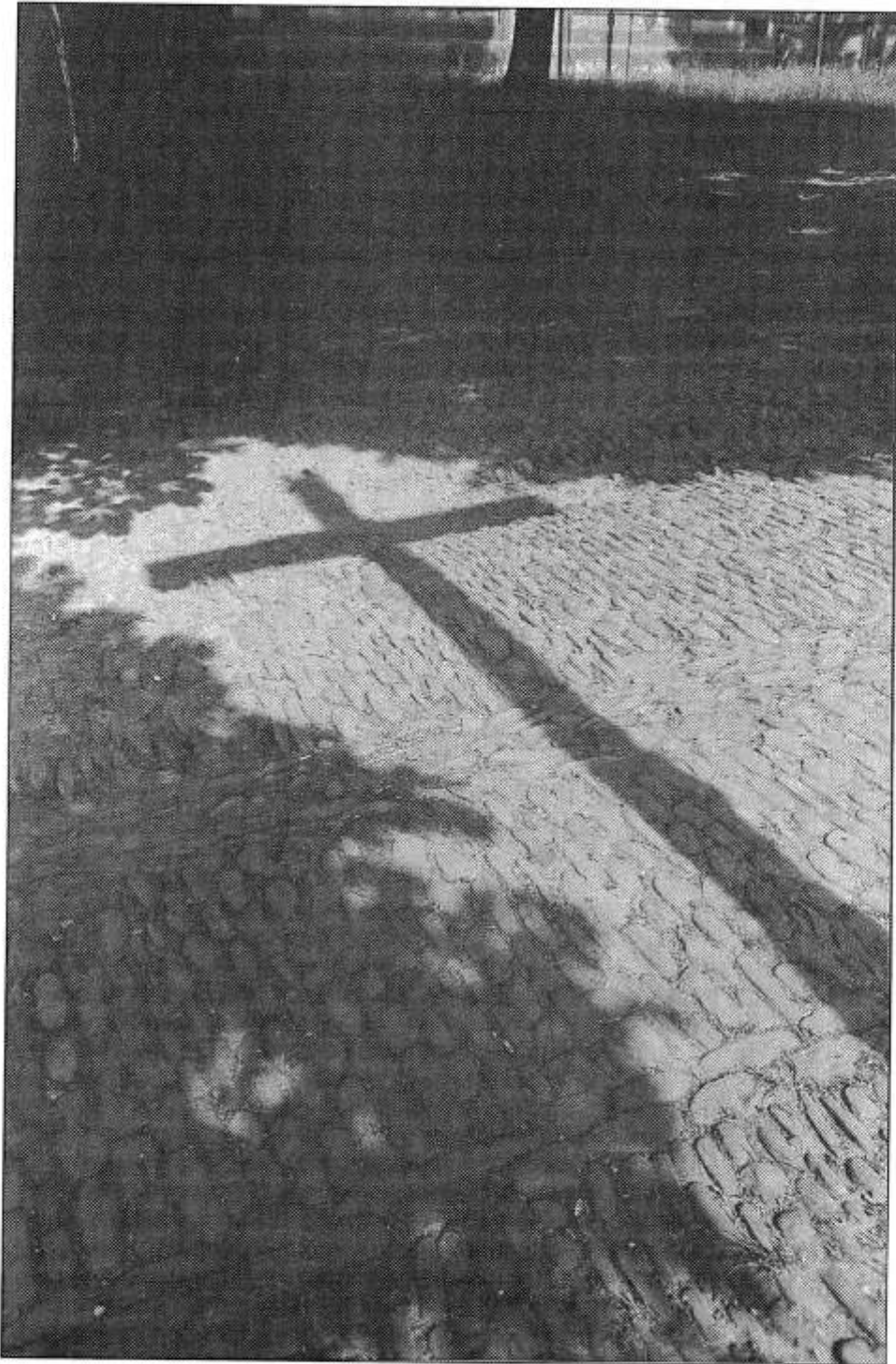
Post que N. habeva reguardate su portafolio, le sonio ha essite finite. Ille ha quitate le redaction habente vadite directemente a Stella. Le nubes scarlate, illuminate per le sol descendite trans le picco del monte glacial, flueva sur le celo violette. Le silhouette del materia annoctava, e le glacie eterne splendeva longe tempore, post que N. habeva entrate in le restaurante.

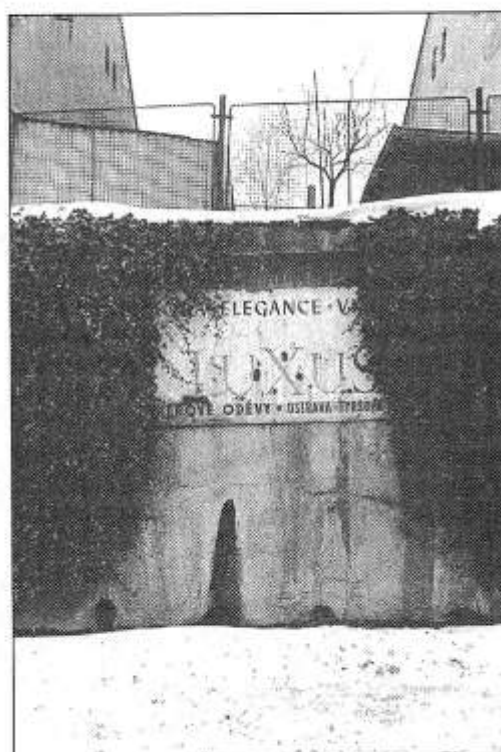
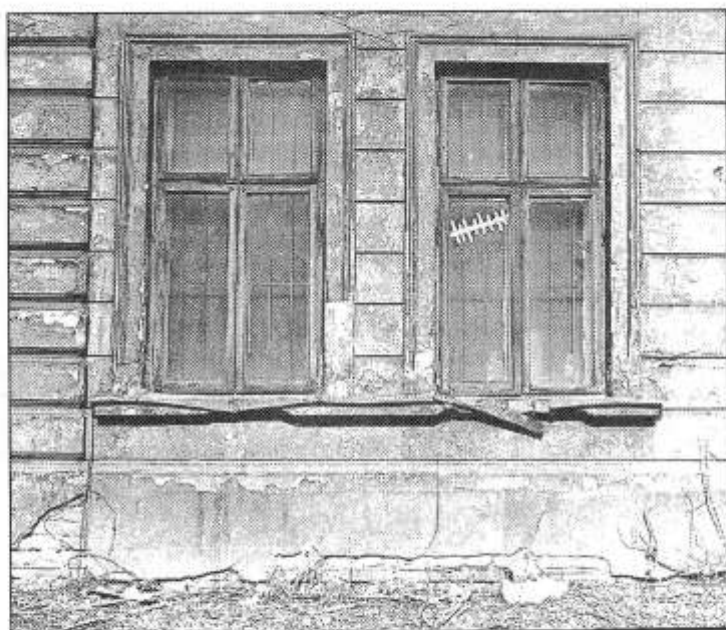
Al mesme tempore, milles de kilometros lontan, al altere latere del terra le truppa militar esseva formate sub le sol de mediedie. A medienocite un flotta del aeroplanos gigantesc ha volate via le oceano verso le sol, partiente de obscur profunditate glacial.

Le matino sequente le arma habeva includite le urbe. Le tanks demoliva a fundo le domos gothic. Le soldados se subterrava in le terreno devastate. Ben que le interrogatorios del membros del redaction Flamma durava tote le nocte, nonobstante nemo cognosceva le persona le qual habeva ponite iste annuncio enigmatic.

A tres horas, ante que un nove die ha nascite, il ha tonate supra le urbe como mille colpos de tonitro. Le soldados fugiva foras. N., liberate de tormentatores, ha descendite del scalas, e ille ha entrate in le placia deserte. Le lapides incandescente volava in le aere. Le temperatura se elevava, le cinere nigre cadeva al solo. Post le explosion sequente un inferno veniva. Le fumo e le calor faceva le respiration impossibile. E pro le ultime vice un pensata ha venite a N., si iste demone del mal cercate per omnes es in realitate solmente un diablo seminate per le pecias, un spirito mal establite in cata homine, como le fragmentos del speculo rupte del diablo, le quales in un conto de H.C. Andersen – Le regina de nive – transforma le cordes toccate a pecias glacial. Forsan per le flamma de iste calor, destruyente le potentia del imperio del glacie, le fragmentos glacial in le cordes human disgelara etiam.

Le resurrection

Le grec sagios qui habeva tendite a harmonia integre e al fin de vita compilava modestemente – sin alicun besonio messian de fortiar le pensatas a alteres – le resultatos de lor recognoscentias in un scripto minute, illes non ha inter nos le successores. Al tempore presente un sol pensata de interpretar tote le mundo in un obra equalmente como cata idea independente al doctrina governamental pone le officiales statal in furor immense, e le liberalistas le plus grande demanda le penas exemplar. On permette le mundo solmente cambiar e non proba de interpretar lo. Il se tracta de practicar le duo ultime seculos.

Le major parte de soveranos son le heredes de Hirschel Mardochaj, qui ha primemente e maestrosemente compilate le desiro ardente pro un Messia con un idea de solver le mundo finalmente, habente usate le genio del gente mediocre e su impatiente expectation a Messia.

Le evo del messianismo besonia le milles de parve Messias. Iste Messietas pretende esser le ver eccellente superhomines, le mundo e su habitantes illes opina de un existentia artificial, un jocular sin valor con le qual on joca, como illes desira, nam iste materia morte se insurge a esser vivente solmente gratias al activitate creative de illes.

Le dominar super gente ha devenite plus facile, on non ha pro isto besonio de preparativo pretentiose o qualitates special. Ubi son le veritate, honor e heroismo de ancian reges, qui semper era de accordo de cader al campo guerrier al capite de lor armeas? In buccas de dominatores professional qui – illes mesmes celate in profunde fortalessas, mangiante le rossiniolos rostite – da le chassa per promover impietosemente le pedones al macello sanguinose. Talmente le veritate, le honor, le heroismo e le libertate ha devenite ideas artificial. Le libertate como le parola le plus usate sonante vacueamente repara le unitate intime e le harmonia con le mundo circumstante. Le homine ha perdit quasi toto excepte su vinculos de ferro. Toto vivente e natural era voluntariamente substituite per le nove stilo vital, le qual lo preferere artificial e mortal. Le rugito synthetic, como le musica artificial, le lingua artificial esperanto, como un idioma de canalias mutilante le hereditage divin de nationes, le religiones artificial, nationes, statos, frontieras, aves in caviis e jam feminas etiam. Illos son create per illes, qui ipse pretende esser deos. Le nationes, linguas, Deo e altere unitates natural son fundite pro crear le nove differentias: Un imbecille “poeta” contra Shakespeare, le demente “compositor” e “pictor” contra Bach e Goya, folle feministas contra le imagines de Rubens, le femina contra le viro. Le cosas artificial, cuje ordine es chaos, causara revoltas, decadentias e le phenomenos natural cadera in ruinas.

Revoluciones face cambios absurdos. Los resultados con sentido son las deducciones de eventos invisibles de punto de vista de un hombre. Las narraciones de antiguas sagas presentan las pruebas del saber de ello jamás en la era del pétreo. Un hombre, le ver Copérnico neolítico, le parente del racia activa, per observar in tenebras las estrellas habeva descubiertas el año mundial, le periodo de un torsión del eje de planeta durante 25.870 años normal, in illos doce-dos ciertas constellaciones sur le visible cielo alterna in ritmo del evo mundial le qual contiene 2.156 años. Nostros mitos e cuentos son las abreviaciones de eventos, que in realitate dura miles de años. E nos adherimos a illos qui determinaba los caracteres de omne evos desde tiempos primitivos, plenamente per iste nuestro destino.

Los siglos presso el tiempo del alternación de dos evos son la era de maxime luctas e conflictos per que muchos se effortia de devenir los potentes del evo veniente. La significación de magia e credencia in necromantes aumenta si inmensamente que al momento critic, al exacto punto del cambio, al turno del evo, le fortias de tenebras pare vencer. In 1967 – como algun astrónomos habeva calculado – nuestro planeta ha venido in un nove evo, del signo zodiac Pisces al signo del Aquario.

In despecto de “éxitos de democracias” ha in iste siglo transfluye plus de sanguine que in tote la precedente historia humana. Solmente ello de nuestro siglo, fluente in loco de agua trans le lecto del Riviera Feroce sub le Ponte de Carolo, facerea un torrente terrible durante plus que dos horas. Le fortias de tenebras se allegra de sperar le major torrente in le futuro proximo. Las pinturas del viennese Hermann Nitsch dice mucho. Le longe telas penetrante intensamente per le color rubie, los inocentes animales mortificados brutalmente e los espectadores del teatro orgiaco immergite in sanguine, intestinos e excrementos, de manera que on face un culto pagan del qual le sentido es clandestino.

Jam nunc la magia deveni le medio le plus importante pro servir le fin clandestino, capturado in redes de magos flotta las victimas sequente le torrente del nove evo como porcalias los quales seque le corriente del canal.

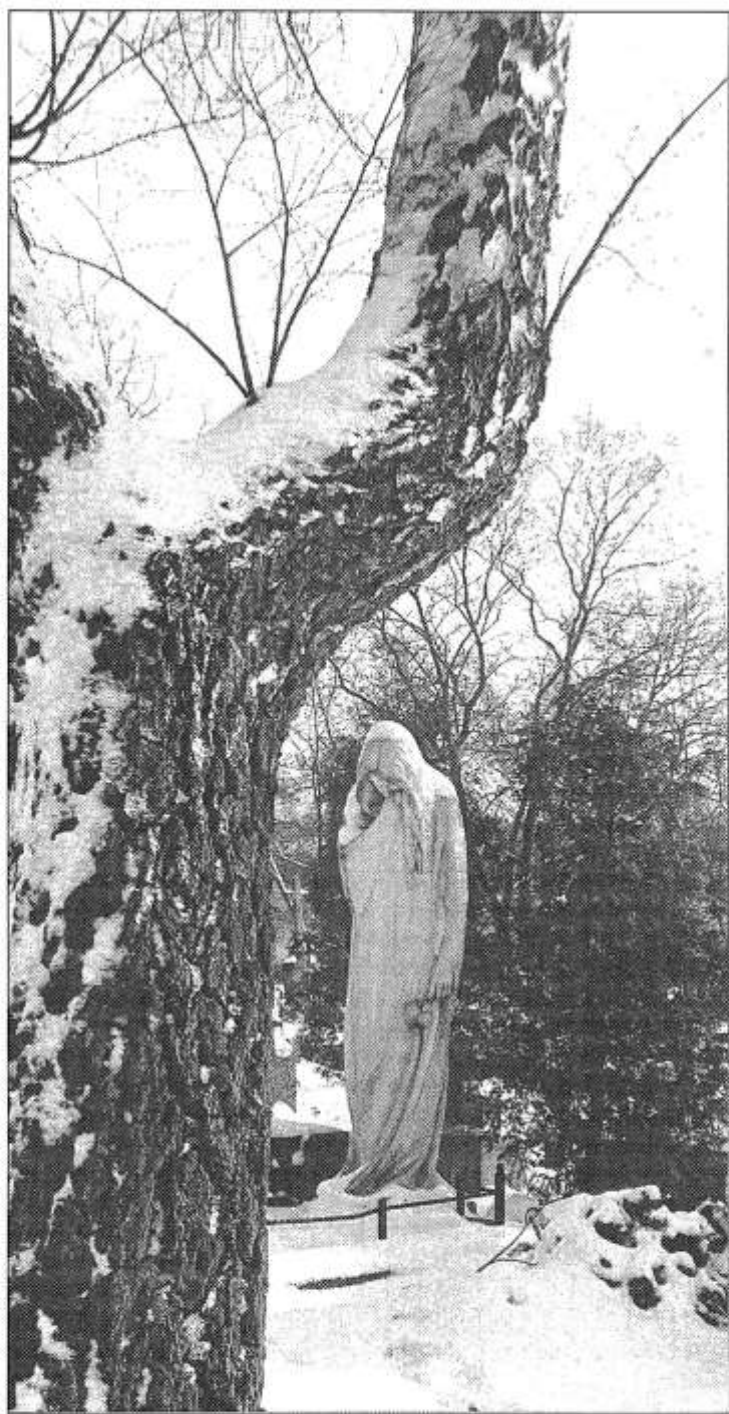
Tosto essera renovada las executiones public como le nove ludo. Il haberea manco de victimas de immolar sur le scafolt, proque il ha nulle delinquentes. Le potencia estatal non se occupa de perseguir los, los infanticidas, occisores in grande quantitates e altere monstruos curre ubique sur las stratas. Le officio del ministerio public con sus procuradores feroce persegue nove delitos, los delitos artificial. Non es possibile exprimer un opinion independiente sin esser pro isto castigado.

Cada execution va devenir un missa de un nove religion universal e etiam le arte supreme, le ver obra de arte total. Qui explicarea tote le mundo in un libro per disvelar iste dolo mal, ille tosto spectara al abattitorio, le templo del nove religion.

Le signos del nove evo sur le muros de ecclesias ancian. Le vetule symbolos son deridite e maledicite. E trans le large porta entra le nove dominator. Le porcalias – ecstatic per le rugito rhythmic e cecate per le splendor del stellas – flotta in le currente del nove evo. On ha vendite le resurrection pro le dissolution in iste fluvio rubie. On vendera le victima represental pro un macelleria.

Totevia post un hiberno va venir un primavera e post cata morte le resurrection. Le usurpator ha demonstrate tote su joculerias charlatanesc. Si ille desidera le victimas sanguinose, sia insuinate le usurpator mesme.

Le photographias que con le texto forma le contento de iste libro esseva photographate in 1979-1992, le majoritate de illos in le hodierna Republica Tchech, le plus sovente in Silesia e Moravia del Nord, alicunos in Italia in 1992.

Le autor photographava sempre solmente cosas real, ille non ha jammais usate montages o altere incorrec-tiones in le photographia classic. Totevia, le realitate sur le photos cela un senso plus profunde que le simple realitate visibile a prime vista.

Le photos da multe motivos a considerar. Contrari a illos, le prosas accompagnante non specula un realitate. Illos non son tamen absurditates, sed imaginationes, per le quales nove imagines veni in mente.

Per iste modo le libro presenta al lector un unitate de imaginationes e realitate. Es illo un advertimento contra intentiones destruyente le mundo occidental e su hereditage ancian? O un bizarre joco del autor?

Isto judica le lector sol.

Aleš Uhlíř

*jurista, nascite in 1951,
photographa e scribe
prosa desde 1974.*

*Publicar su obras ha
usque ora essite difficile.
Iste libro in interlingua
monstra su talento como
maestro del penna
e del oculo.*

ALEŠ UHLÍŘ

TRACIAS PERDITE

A l e š U h l í ř

T R A C I A S P E R D I T E

*Frýdek-Místek
Silesia/Moravia*

Republica Tchech

MCMXCV

Si tu vole cognoscer le nucleo,
alora tu debe rumper le pelle.

Maestro Eckhart

A discoperir le mysterio del sol,
post le poner de illo
nos vadeva a occidente,
al pais del nocte longe.
Nulle astronautas cosmic,
ma arctic messageros era inseniantes
in valles del sud.
Nemo jam comprende le message solar.
Nos vive in richessa,
ma - non sapente lo -
verso le nocte eterne.

I

Le question eterne - qui son nos, de ubi e a ubi vade nos? Nulle responsa. Perpetue cercas, discopertas, delusiones e derelictiones.

II

Sin phantasia le scientia sobrie ex pecias rupte del vita extincte casualmente trovate construe un mosaico discolorate sin spirito. Allogiamentos in grottas e altere refugios del ancestres era dividite in cubos, transferite a mappas, le terreno transcavate e passate per le cribro, le contento describe e placiate in cassas. Archeologos cava in stratificationes del tempore ancian, nominante racias e lor culturas per le hodieerne nomines del localitates, trovante nihil ex ancian voluntate facer gestas, ex ancianissime viage del anima per profunditate del evos.

III

Sin reguardo a follias de cata die, le undas del fasces radiante del universo lava ripas de ambe mundos, de uno hic e de le altero detra le porta de eternitate, e le presente - habente su radices in passato - reflecte umbras lontano a futuro. Le homine, le cercator de responsas, le sete de ille non pote esser quietate, ille viagia verso a su scopo inattingibile, plenante con illo su destino.

IV

Le tempore de prime aurora. Le alba al occidente. In nebulose, frigide profunditates de tenebrose evos glacial habeva se inflammate le igne e ex tenebras exi un individuo, le parente del racia creative con un desiro neonate - conservar eternemente su sentimentos, su animo, allegressa e dolores in locos celate del cathedrales roccose.

V

Vinti, trenta milles annos ante nos. Forsan ancora plus. In cavas de Pirineos a illos de Ural, le gente - habente essite conducite per voluntate al actiones de facer cosas usque nunc non facite - passava stricte camminos del labyrinthos subterranees, longe ab entratas in subterra, lontano ab le sol ardente, a fin que in tenebras virginal de galerias distantissime, super fumabile lumine del faculas, illes eternisava lor desiros ardente, amor, delicia o morte per argilla colorate e per fuligines nigre directemente al volta del roccas frigide.

VI

In pais del nord longe, in terrenos divi-dite ab alteres per le glaciros, illac habeva nascite le anima de illes. Post que glacie ha disgelate, alicunos iva verso sud, alteres verso occidente. Secundo sagas que omnes portava, illes provenieva ex un pais, detra que le sol pone se, ex un pais vespéral. Le rota, le cruce intra flammis al margines del

cruce rotate. Le rota del ligno arde, symboli-
sante le sol, le symbolo supreme del gente del
países boreal, ubi - in un patria arctic -
un mythic carpentero habeva construite le prime
idolo e le prime instrumento de facer igne,
de facer le sol. Le posterior mythos litterari
solmente reflecta eventos ancian. Non es cosa
de grande le nomine del inventor qui prendeva
foco. Illo es cosa del longe tradition verbal.

VII

Alicun milles personas perdite sur le
immense superfacie de Ural al costa atlantic.
Le hora le plus grave. Le nomine, un indivi-
dualitate nove parti primemente del nocte
nigrissime al viage que non finira, ille como
le resultado del vita penose sur planos juxta
massas glacial. Le nove homine, le creator e
le inventor, ancora in grottas non troppo
commode, ma considerante principiar le pelegrina-
ge sin fin.

VIII

Homine practic de nostre evo! Proba lo! -
Ponente le pedes sur roccas acute ir al
profunditate del montes. Natar trans fluvios e
lacos subterranees, a fin que intra roccas,
de fronte al luce del faculas pinger tu imagi-
nationes, assi como creatores incognite
habeva pingite expressive imagines de mammutos,
cavallos salvages, renes, rhinoceroses, gi-
gantescos cervos e scenas ex nascentia e vita de
gente. E face lo in forma respectabile a un
artista excellente!

Post milles annos le imagines del colores

clar - nunquam observate per altere personas -
coperira le dur strato de stalactites. Esque le
conscientia que tu tracias in terreno argillose
supervivera evos te satisfacerea?

IX

Grottas Pekárna e Býčí skála in Kras
moravian, Věstonice, Předmostí e Štramberk.
Le Grande Ofnet in montanias Rauhe Alb in
Bavaria, grottas de Grimaldi apud Monaco,
Guattari in Monte Circeo apud Roma, cavas sub
Pirineos, le galeria sur roccas in le valle del
riviera Coa e - Dordogne! Dordogne, ecce -
grottas, collinas e valles forma un citate del
etate del petra.

Nos ben cognosce celle nomines. Ma cosas
plus importante resta cata vice - sin reguardo
a quantitate del objectos trovate - mysteriose.

- Qual melodias habeva resonate in le valle del
riviera Moravia, qui era le sonator paleo-
lithic, cuje flauta de Pan era excavate in
1936 in village Dolní Věstonice?
- Perque un chassator habeva gravate le mappa
de collinas de Pavlov sur le defensa de
mammut?
- Qui era le femina, cuje cranio indicante un
defecto innate del facie jaceva presso un
portrait facite del defensa de mammut? Le
suggestive portrait de un persona, del femina
con le svelte facie irregular, le naso longe
e con le labios tenue, toto identic con
le cranio.
- Qual ritual habeva su loco in le labyrintho
del grotta Montespan, in presentia del statua
de un urso posante como un svinga, de fronte
a relievos de tres leones?
- Como resonava cantos de infantes habente
dansate preter figuras de bisones in le

grotta Tuc d'Audoubert?

- Le persona del Trois Frères con cornos, gambas human e cauda e manos animal, - presenta ille un mascara o es ille un imagination de un creator paleolithic? E un figura del persona saltante e sonante le flauta, esque ille es un satyr de tempore ante 30 000 annos?
- Circulos de cranios in grottas, cuje vacue oculos specta al occidente, devenieva illos un symbolo del sol? ... Le morientes vade a lor Deo ...

X

Milles annos ha transfluite. Le gente construeva observatorios e cognosceva le principios de orbitas del objectos celeste. Le admirabile constructiones de petra del megalithic cultura europeae era facite ante le prime pyramide. Habente disappreciate le vanitose cupiditate del confessores del vitello auree, le infantes del sol semper riguarda le sol ponente, verso a insulas de felicitate in le oceano, al pais vesperal de sonios incomplite.

XI

Illo es un mytho habente su origine in un terra boreal, le mytho prehistoric narrante de un pais in le oceano al occidente, ubi on non mori, ubi domina le felicitate. Principios del narration attinge al paleolithic. Le hodieerne homine vadente per presente seque - non sapente lo - un viage original, ille semper cerca inconscientemente un pais de harmonia e de immortalitate. Il es un lucta van contra le prevalentia del tempore, ma nunquam finira. Non importa victorias e perditas, perque le grandor de gente cresce per le grandor de perditas que illes pote superar.

INTERLINGUA - LATINO MODERNE

Interlingua es le re-initiate del latino in su forma moderne, como illo potentialmente continuava de existir in quasi omne linguas occidental. Interlingua es un resultado del labores del linguistas professional, qui ha laborate de 1924 a 1951. Le vocabulario commun del linguas occidental jam existeva duo milles annos. Illo ha su origine in le linguas grec e latin. Pro personas qui son familiar con le vocabulario pan-occidental interlingua es immediateamente comprensibile a prime vista. Per un message in interlingua on pote assi attinger un publico multinational cultivate. Pro alteros interlingua offere un utile introduction al studio del linguas romanic. Interlingua presenta non solmente un singule ponte linguistic, ma anque un lingua natural representante le tradition e le felice synthese del grande linguas vivente. Interlingua documenta vive contactos inter hodieerne linguas europeas e linguas ancian, latino e greco, mantenente le conscientia del origine commun del majoritate del linguas parlate in Europa. Interlingua es ante toto un medio specialmente apte pro litteratura, pro textos original. On edita revistas e libros in interlingua. Il ha jam le bibliographia ric. Post un chronic decadentia latino moderne reapare in le mundo e reprende su celebre tradition millenari. Latino non es un lingua morte! Latino vive e labora!

Informationes:

Union Mundial pro Interlingua
Steenen Camer 4
3721 NC Bilthoven
Nederland

A l e š U h l í ř

jurista, nascite in 1951, photographia e scribe prosa. Textos e photos publica desde 1990 in le pressa tchec. Ille arrangiava tres expositiones public de photographias. Desde 1991 ille usa interlingua. Su prosas in interlingua son publicate in le revista international PANORAMA in INTERLINGUA editate per le Union Mundial pro Interlingua. In 1994 le casa editorial Servicio de Libros U.M.I. ha editate su libro *Imaginationes con Photographias*.

Quaranta exemplares
numerate
ha essite facite

:38: